

DE LEGENDARISCHE EGMOND GITAAR

Plakboek E. van Ojen

Strum your way
to fame with an....

"EGMOND" GUITAR

These famous Dutch Guitars are preferred by both professionals and amateurs throughout the world.

Egmond guitars carry a reputation for their excellent tone and sturdiness. They are made by master craftsmen with years of experience by a well known Dutch firm of musical instrument manufacturers. Beginners would find it very simple to master the technique of guitar playing with an Egmond Guitar. Professionals will revel in the subtle nuance of the music produced with these guitars.

Make your choice from the models illustrated below.

Other models
also available.

Very attractive
rates.

G 101/3. Large Model. Top of finest quality German spruce natural finished and highly polished. Back and spruce natural finished and gany colour, highly polished. Black-white-black celluloid binding around top edge and soundhole. An instrument with a rich and deep tone.

G 101/5. Large model. Plywood, finished in a beautiful dark brown colour with golden sunburst shading. Polished. Black-white-black celluloid bindings around top edge and soundhole.

G. 104. Large American Gibson model. Top of first class German spruce. Top, back and sides finished in dark, high gloss lacquers with golden sunburst shading. Highly polished. Black-white-black celluloid bindings around top edge and soundhole. A brilliant guitar for professional guitarists.

Address enquiries to the Sole Agents

NORTON & CO., LTD.

NORTON BUILDING,

265/3, Ingram Road, Maligawatte, Colombo 10.

Phone 2726

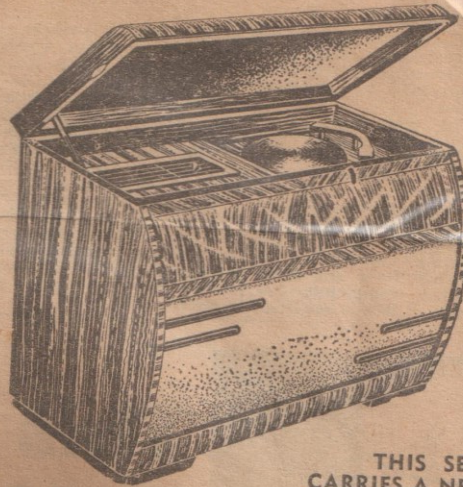
WILSON'S CAPITOL MUSIC STORES
195-197 HAY ST., SYDNEY — MA 3208
(Opp. Hay St. Bus Stop)

THE CEYLON DAILY NEWS, FRIDAY, OCTOBER 23, 1951

DAILY MIRROR, WEDNESDAY, NOVEMBER 25, 1953
NO DEPOSIT

AND MUSIC FOR CHRISTMAS

JUST PAY WEEKLY
ON ALL FLOOR
MODEL RADIOS

This powerful full-cabinet radiogram plays microgroove and standard recordings—has 12 inch full tone speaker—mahogany veneer cabinet—is REMARKABLE VALUE at

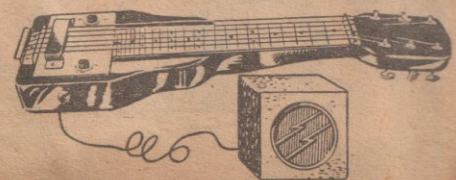
7'6 A WEEK
CASH PRICE **£35**

THIS SET IS "AS NEW"
CARRIES A NEW MODEL GUARANTEE

See our range of dual wave microgroove radiograms — tablegrams — mantel models and portables—the finest value in Sydney—priced for every purse. Remember **NO DEPOSIT ON FLOOR MODEL RADIOS.**

ELECTRIC GUITARS with AMPLIFIER

FROM **11'3**
£8 WEEKLY
DEPOSIT

A GUITAR IS JUST THE THING
TO MAKE A XMAS PARTY GO!

SPANISH AND HILLBILLY GUITARS

Models include, Maton, Egmont, Alver, and other famous brands, from

5' WEEKLY AND
£2/10/- DEPOSIT

PIANO ACCORDIONS

Models include Frontalini, La Scala, Rossini, Settinio Soprani, and Children's Models.

FREE LESSONS WITH EVERY PURCHASE OF PIANO ACCORDIONS!

Very Easy Terms starting at

4'3 WKLY. £4/15/- DEP.

*NO outside FINANCE. NO fuss. NO bother. Call and enquire now! Open Saturday morning.

GITAA LA EGMOND
LIMEUNDWA
ULAYA

Gitaa lenye ukubwa wa kawai-
da, kwa wanaoanza kujifunza,
kwa bei rahisi iwezekanavyo.
Gitaa hili ni kubwa mno kwa
kupelekwa kwa posta. Fedha
zikilipwa kwanza, gitaa hili
litapelekwa kwa gari la moshi
mpaka kwenye stesheni iliyo
karibu.

Bei Sh. 75/-

E.A. MUSIC STORES LTD
Government Road, Nairobi, P.O. Box 578

EAAC/4115.

Wekelijks bijvoegsel van Het Parool

PS

22 MEI 1954
No. 2871

EEN varende neef had het me al eens verteld: in Mexico spelen ze op gitaren uit Nederland. Een Mexitaan had het hem zelf gezegd. Misschien sprak die Mexicaan Frans of Engels; mijn neef verstaat namelijk geen Spaans. Maar dan nog! Sinds ik namelijk eens in een autobus vol Vlamingen heb zitten converseren met een dezer Belgen zonder ook maar twintig woorden te hebben verstaan van wat deze medebewoner van het Grootnederlandse taalgebied zei, bezielt mij een eigenwijze en hardnekkige twijfel aan de betrouwbaarheid van zulk soort mededelingen. En afgezien daarvan: gitaren uit Nederland naar Mexico exporteren — is dat niet even absurd als uilen naar Athene dragen?

Misschien wel. Maar het gebeurt.

In heel wat landen in en buiten Europa betreft men gitaren uit Nederland. Ze gaan naar Engeland, naar België, naar Italië, naar Oostenrijk en zelfs naar het chauvinistische Duitsland — en ze gaan naar de Goudkust, naar Kenya, naar Iran, naar Indonesië, naar Nieuw-Zeeland, naar Guatemala en zelfs naar Tahiti.

IK heb na jaren toevallig de fabriek ontdekt, waar die gitaren vandaan komen. Het is waar, wat die Mexicaan zei. Twintig Nederlandse arbeiders maken ze; arbeiders die hun patroons aanspreken als meneer Gérard, meneer Dick, en meneer Piet. Want hun bazen zijn broers. Het bedrijf van de gebroeders Egmond is maar klein van omvang; het huist in een paar onaanzienlijke gebouwtjes, niet ver van het eindpunt van de bus. De bus, waarin men iemand kan horen vragen, of dit de bus naar dokter Jansen is. Dokter Jansen? zegt de chauffeur dan, ge bedoelt zeker dokter Royaards. Nee, dokter Jansen. O, tegenover de kerk? Ja den dieë.

Want we zijn hier in Woensel; Woensel, dat nog altijd wat dorps aandoet, al is het dan officieel een deel van die stad, die groot is geworden door het bedrijf van meneer Anton en meneer Gérard. Wie weet, wat er nog uit die gitarenfabriek kan groeien, op de

duur! Meneer Anton en meneer Gérard (Philips) begonnen hier hun gloeilampenfabriekje indertijd ook maar in een bescheiden gebouw. Misschien is hier het klimaat voor ondernemingen als deze gunstig.

GLOEILAMPEN heb ik nog nooit zien fabriceren. Maar ik denk niet dat het zo gaat, dat er ergens een employé staat, die in de ene hand een mooi afgewerkte fitting houdt en dan met de andere een peervormig stuk glas pakt, lat op de een of andere manier aan de fitting wordt gezet, waarna de gloeilamp gereed is. Het gaat vast anders. Ze kunnen daar bij Philips nooit dat intense contact tussen mens en materie hebben als hier bij Egmond. Gloeilampen lenen zich daar eenvoudig niet voor. Gitarén wel. Natuurlijk: ook hier gebeurt veel machinaal — denk maar aan het fransen van de hals, aan het bol persen van het onderblad, aan het glad schuren van de lijmranden op de zijwanden van de klankkast, aan het afbramen van die klankkast — maar er blijven, voordat zo'n gitaar bespeelbaar is, nog bewerkingen genoeg over waarbij een paar geoefende mensen handen en een paar scherp ziende mensenogen onontbeerlijk zijn.

Want men kan nu eenmaal nergens een „gitaar-machine" kopen. Meneer Dick, de technicus van de broederschap, heeft dan ook alle apparatuur die het bedrijf nodig had, zelf moeten ontwerpen en construeren. En zo is dus tot in het machinepark toe het menselijk element duidelijk aanwezig. Licht het eigenlijk niet in de lijn van de gitaar, dat dit zo is? Is de gitaar niet (naast de harp) het meest menselijke instrument in die zin dat degene die haar bespeelt, de toon voortbrengt zonder tussenschakels, immers door direct contact tussen vingers en snaren?

ZO immers zonder plectrum, bespeelt men haar op de klassieke wijze. Zoals ook het klassieke model het Spaanse is, met een cirkelvormig gat in het lichtgekleurde zangblad van de kast. Zo'n gitaar kan juichen en weklagen, coquetteren en humerig zijn, onstuimig minnen en vurig haten, ingetogen mijmeren en droefgeestig murmureren. Maar altijd zingt zij.

VELERLEI zijn haar vormen — ik zag daar in Eindhoven vijf en twintig modellen — en die van haar moderne zuster: de jazz-gitaar, met twee f-sleutels als klankgaten. Velerlei zijn ook de variaties in kleur. Men maakt ze in crème, in tabaksbruin en zelfs in de roodbruine tint van violen, er zijn er met smalle halzen en met brede, met inhammen in de klankkast die het grijpen van accoorden tot in het één-gestrepte octaaf mogelijk maken, met evenwichtig geproportioneerde klankkasten of met kasten die onder de taille breed uitwaaiëren als hoepelrokken, met drie lagen vernis of met zes of tien, met halzen van beukenhout en met halzen van ahorn, met trekbeugels of met kammen, met smalle houten zangbalken of met ingebouwde microfoons — soms drie in getal: een voor het citer-timbre, één voor het bas-geluid en een voor het imiteren van tien gitaren misschien... ik heb de functie van dat derde microfoontje niet onthouden.

Maar op de klankkast zaten vier knoppen voor het regelen en desgewenst combineren der diverse timbres. In de zuidelijke talen is het woord voor gitaar vrouwelijk en men zegt van het instrument dat het niet speelt, maar zingt.

Brabantse snaren zingen in Mexico

Een zangeres dus — maar dan was dit knoppenexemplaar een soort Yma Sumac temidden van haar zingende zusters.

MAAR soit — wie fabriceert moet zich richten naar de vraag; men is bedrijf of men is het niet. En dit bedrijf is het in alle totaliteit. Toen het werd opgericht was het oorlog. Onderdelen als snaren, draaimechanieken en frets (de metalen balkjes op de balissanderhouten toets, die de toonhoogten markeren) waren moeilijk of helemaal niet te krijgen. Daarom gingen de Egmonds ze zelf maken. Ze zijn nu volop te krijgen, maar ze maken ze daar nog altijd zelf. En zo komen hier autochthone gitaren ter wereld, bij naar geboorte begeleid door veel onwelluidende klanken van zagnede, persende, fraisende, kloppende en windende machines en temidden van de penetrante geuren van gezaagd hout en van celluloid- en plastic lak.

MAAR eenmaal gereed en beproefd — een muzikleraar keurt elk der tweehonderd exemplaren die per week deze fabriek verlaten — zijn zij bestemd om, veelal in vreemde landen (de helft is export!) zelf welluidende klanken voort te brengen. Temidden van wellicht ook penetrante, maar waarschijnlijk toch aangename geuren van exotische bloemen. Deze snaren immers zullen zingen tot in Mexico en Tahiti toe...

GERTON VAN WAGENINGEN

EINDHOVEN'S DAGBLAD

8 SEPTEMBER 1954

Tien steden spiegel van Europa
Eindhoven krijgt zes stands in Puteaux
Grote Eindhovense delegatie bij opening.

Met twee grote verhuishagens van de firma Antoon van Daal zijn Maandag de standstukken en vele andere attributen van de Eindhovense inzending op de internationale tentoonstelling te Puteaux naar Frankrijk vertrokken. Tot goed begrip diene, dat de levende have slechts om de fotograaf te gerieven op het dak van de wagen had plaats genomen.

Eindhovense stands in opbouw

EINDHOVENS
DAGBLAD

7/9-1954

VOORBEREIDING TENTONSTELLING PUTEAUX.

De heer Theo Meijer wijst in zijn atelier burgemeester Kolfsoorten op enkele bijzondere aspecten van de door hem gebouwde stands, die straks de Eindhovense inzending op de internationale tentoonstelling "L'Europe à travers la Commune" zullen uitmaken. Zoals bekend wordt deze tentoonstelling in Puteaux, een voorstad van Parijs, gehouden. De stad Eindhoven is aangezocht op deze tentoonstelling van tien Europese landen Nederland te vertegenwoordigen. Op de foto ziet men o.a. een schematische voorstelling van Eindhoven als industriestad, een gedeelte van een wereldkaart, die voor de inzending van de N.V. Philips bestemd is, producten van enkele muziekinstrumentenfabrieken en van de Lucifersfabrieken.

L'Europe à travers la Commune EINDHOVEN te Puteaux waardig vertegenwoordigd Zaterdag officiële opening

(Van onze speciale verslaggever)

Met de bewering, dat het Zaterdagmiddag tijdens de officiële opening van de internationale tentoonstelling „L'Europe à travers la Commune” door de Franse staatssecretaris van Buitenlandse Zaken, de heer M. A. Bettencourt, alles Eindhoven was, wat de klok sloeg, zouden wij ons aan overdrijving schuldig maken. Maar dat Eindhoven een belangrijke rol speelde staat als een paal boven water en dit lag niet alleen aan de uitstekende inzending van de Eindhovenaren, die Nederland op deze tentoonstelling vertegenwoordigen. Er was meer! Er was een royale vertegenwoordiging bij de officiële openingsplechtigheid aanwezig; het kranige „Musis Sacrum” blies vele malen een macht Franse muzikliefhebbers bij elkaar; Eindhoven verleende gewaardeerde hulp bij het hijsen van de eigen landsvlag en van die van verschillende andere bevriende naties en tenslotte wandelde de heer Bettencourt met de splinternieuwe folder van Eindhoven langs alle stands, alsof dat nu wel op bijzondere wijze zijn belangstelling had getrokken. Overigens zag de staatssecretaris de moeilijke start van de Europese samenwerking niet zo somber in na het in Londen bereikte accord, weshalve hij deze tentoonstelling een gelukkig initiatief wilde noemen, waarmee hij in het bijzonder burgemeester Georges Dardel van Puteaux hartelijk feliciteerde. Dat alles geschiedde onder het wakend oog van de in groot tenue gestoken Garde Républicaine de Paris en onder een stralend blauwe hemel, zodat de liefhebbers van kleur en sfeer eveneens aan hun trekken zijn gekomen.

Kleur en sfeer had overigens zeker de tentoonstelling, al zou men dat Vrijdagavond niet gedacht hebben, toen wij voor het eerst de stands, of beter gezegd, wat er (op dat moment) voor door moest gaan, in ogenschouw namen. Niet zonder levensgevaar, want hier werden planken versjouwd, daar rolde men een auto binnen, ginds moest

een lange ladder worden verplaatst en verderop was de marmeren vloer van het indrukwekkende gemeentehuis van Puteaux bezaaid met houtwol, papier en kratten.

Zaterdagmiddag tijdens de officiële opening kon men nog wel niet spreken van „kant en klaar”, maar men kon toen tenminste reeds een behoorlijke in

druk krijgen, van wat negen landen op het gebied van industrie en handel, kunst en kunstnijverheid weten te presteren, een indruk, die wij eveneens hebben opgedaan, mede dank zij een beaueste van de DAF, wier perschef ons op comfortabele wijze naar Parijs en terug heeft gebracht.

EINDHOVEN IN NEDERLAND

De standbouwer Theo Meijer heeft uiteindelijk dank zij een onverwoestbare werklust en -kracht de door Eindhoven ingerichte stand op tijd klaar gekregen, wat hem vele dagen hard werken en veel nachtrust heeft gekost, want de organisatie van deze tentoonstelling was wel erg duidelijk in Franse handen, zodat er de Franse slag nog al eens aan te pas kwam, hetgeen zich onder meer uitte in het wegblijven van de twee paar beloofde timmerlui en schilders.

Vandaar, dat zelfs de jeugddelegatie en de perschef van de gemeente Eindhoven Vrijdagavond nog tot diep in de nacht de handen uit de mouwen moesten steken om samen met de heer en mevrouw Meijer tenminste de zekerheid te scheppen, dat op het moment van de officiële opening Nederland de toon zou kunnen aangeven van nauwgezetheid.

En dat is wonderwel gelukt, al kon het echtpaar Meijer nauwelijks meer op de been blijven. Dat zij echter eer van hun werk hebben gehad, is gebleken uit de belangstelling, die de Eindhovense inzending onmiddellijk bij de opening trok.

(Zie vervolg pagina 5.)

EINDHOVEN OP INTERNATIONALE TENTOONSTELLING te PUTEAUX

Interessante stands trokken veel belangstelling

(Vervolg van pag. 1)

Zonder overdrijving durven wij de Eindhovense stand van de afdeling Industrie de mooiste te noemen van de tentoonstelling. Wat geen enkel ander land gelukt is, is hier werkelijkheid geworden: een volkomen verantwoordde sierlijkheid en een 'exposé' van grote variatie. Als hoekpijl van deze stand fungeert een cabine van een DAF-truck, met daarvoor de platte grond van Eindhoven, voorzien van houten fabrieken, die allemaal met koorden verbonden zijn met de door hen gefacriceerde producten: auto-radio en scheerapparaten van Philips, shawls van Ewofa, hoeden en steken van Jan Spoorenberg, markiezendoeck van Bara, sigaren van Mignot, instrumenten van Schenkelaars, lucifers van de Veren. Holl. lucifersfabrieken; linnengoed van v. d. Briel & Verster, kisten en houten dozen van Picus, leer van Keunen, trijp van Schellens & Marto en van Leo Schellens, linnengoed en damast van van Dissel, etiketten van Drukkerij Vrijdag, textiel van Elias, gitaren van Musica en wollen stoffen van v. Moorsel, waarbij wij — naar wij hopen — geen enkele firma hebben overgeslagen en — naar wij zeker weten slechts summier hebben aangeduid, welke producten er zo allemaal zijn tentoongesteld.

De afdeling Handel heeft twee grote vitrines, in een waarvan het textiel in allerlei soort de hoofdschotel vormt, terwijl een reusachtige assortimentkist met Senatorsigaren in de andere uitstakast de aandacht trekt, evenals de vele muziekinstrumenten.

KUNST EN NIJVERHEID.

De tentoonstelling is dusdanig ingericht, dat voor iedere afdeling — Kunst, Kunstnijverheid, Nijverheidsscholen, Gemeente, Handel en Industrie — een afzonderlijke zaal beschikbaar is, waar in dus de negen landen (Yugo Slavië doet te elfder ure niet mee) telkens zijn vertegenwoordigd.

De stand „Kunst” is naar onze smaak de minst mooie bij de Eindhovenaren, omdat men hier te veel met foto's heeft gewerkt, terwijl andere landen veel schilderwerk en beeldhouw werk hebben ingezonden. In de Nederlandse stand vindt men gedichtenbundels van Henriëtte Laurey en Lodewijk van Woensel, romans van Whlem de Geus, romans en toneelstukken van A. Jurriaan Zoetmulder, Nederlandse Letterkunde van Gerard Knuvelder en litteraire studies van dr. H. W. van Tricht. De architectuur is door mooie foto's (Martien Coppens) vertegenwoordigd in het St. Catharinalyceum, Stadhuis, Philips' Bedrijfsschool en Gezondheidscentrum, DAF-fabrieken, etc.

Van Kees Bol hangen er twee schilderstukken, van Ton Smits acht tekeningen, van Albert Troost glas in lood, van Martien Coppens foto's en verder foto's van het eigen bezit van het Stedelijk van Abbe-museum, van De Jonge Spelers, van Het Brabants Orkest en van het Tivoli-koor.

In de fraaie stand van de Kunstnijverheid staat werk van de edelsmid Wijnhoven, kunstsmeedwerk van wijlen Pas, verder zijn er poppen van mevrouw Smit-Beks, appliqués van Arno Verhoeven, producten industriële vormgeving van de Kunstnijverheidsschool en een bijzonder stoeltje van van Vliet.

Er is een afzonderlijke stand van de nijverheidsscholen, waarin leerlingen van de Ambachtsschool, van de Philips Nijverheidsschool en van de Textielschool hun werkstukken tonen.

Op verzoek van de fabriek in Eindhoven heeft Philips Parijs in alle stands gezorgd voor een attractieve en doelmatige verlichting, waarbij als curiositeit vermeld mag worden, dat dit de enige Franse firma is, die haar medewerking volgens afspraak en op tijd gegeven heeft, aldus werd op de tentoonstelling bewaard.

Overigens beweert men wel meer, maar uit betrouwbare bron hebben wij vernomen, dat de N. V. Philips mede door haar hulp aan deze tentoonstelling van de gemeente Puteaux een order heeft gekregen op verlichtingsartikelen van veertig miljoen francs.

STAND VAN DE GEMEENTE

Tenslotte vermelden wij de zeer beslaagde stand van de gemeente zelf, met foto's van het gemeentebestuur en aardige tekeningen van Ton Smits van het bestuur en de Diensten. Verder hangen er enkele stadsteekeningen van Charles Eyck en een gehele wand vol met sprekende foto's van het bevrijdingsfeest, welke wand de bijzondere aandacht van Staatssecretaris Bettencourt had, vooral nadat burgemeester Kolfschoten — voor zover de tijd dat toeliet — tekst en uitleg van deze plechtige gebeurtenis had gegeven.

De goet van de gemeente Eindhoven is door middel van vele kaarten in beeld gebracht; verder zijn er foto's over nieuwbouw en woningbouw, van moderne woonwijken en van de DAF, Brandweerkazerne, Don Bosco kerk, etc., van het spoorwegplan en van jeugd, onderwijs en folklore; tenslotte is er de maquette van het plan Doornakkers van de architecten Geenen, Oskam en v. d. Kerkhof.

DE PLECHTIGE OPENING

Nadat „Musis Sacrum”, welke Eindhovense harmonie 's nachts had gereden, 's morgens was aangekomen en verscheidene malen in touw was is ge-

EINDHOVENS
DAGBLAD

4/10 - 1954

weest, met vrolijke marsen op het grote plein voor de Mairy veel publiek bijeen had geblazen, arriveerden de burgemeesters van de deelnemende steden bij de grote vijver achter het monumentale stadhuis, waar de vlaggen van de verschillende landen reeds aan de voet van de hoge masten waren bevestigd. Terwijl de Garde Républicaine de Paris de sabel presenterde speelde de Eindhovense harmonie op keurige wijze en met Franse zwier de Marseillaise als een welkom voor monsieur M. A. Bettencourt, staatssecretaris van Buitenlandse Zaken.

Een grote groep autoriteiten en genodigden, waaronder zich ook enkele Eindhovenaren bevonden, woonde daarna de plechtigheid bij van het hijsen van de vlaggen, terwijl door de luidsprekers de volksliederen klonken.

De Nederlandse driekleur werd gehesen door mejuffrouw Willy van Lieshout, telefoniste op het Eindhovense stadhuis; de heer Henk van Eupen assisteerde bij het hijsen van de Europese vlag. Beiden waren als deputatie van de Nederlandse jeugd op uitnodiging van de gemeente Puteaux naar de tentoonstelling gekomen.

Bij afwezigheid van een Belgische afgevaardigde belaste mevrouw Vrijdag zich met het hijsen van de driekleur van onze Zuiderburen, evenals mejuffrouw v. Lieshout een nat pak riskeerend, omdat de wind de grote fontein tot ver buiten de oevers van de vijver blies.

Na een rondgang langs de stands heeft de burgemeester van Puteaux, mr. G. Dardel, zijn voldoening uitgesproken over de totstandkoming van de tentoonstelling, waarna de heer Bettencourt enkele kernachtige gedachten over de eenheid van Europa voor de microfoon bracht.

Na afloop van deze plechtigheid heeft de president van de Kamer van Afgevaardigden de eerste steen gelegd van een complex van 1200 arbeiderswoningen, waarbij weer „Musis Sacrum” aanwezig was om de plechtigheid luister bij te zetten. De actieve Eindhovense harmonie heeft verder nog het gala-solree opgeluisterd in de Salle de Fêtes de Puteaux en Zondagavond trokken de Eindhovense muzikanten onder leiding van hun kranige dirigent Wim Maas veel belangstelling bij een concert op het plein, waar verschillende populaire nummers zijn geblazen, besloten met een taptoe.

De burgemeesters — onder wie dus de heer Kolfschoten — hebben Zondag in hun eigen taal voor de Franse radio gesproken en zijn Zaterdagavond officieel door president Coty ontvangen.

DE „WERELDOMROEP” OP BEZOEK BIJ FIRMA „MUSICA”

Dat Eindhoven een zeer veelzijdige industrie bergt, is onderhand wel tot geheel Nederland doorgedrongen, maar dat daaronder een zeer speciale fabriek van muziekinstrumenten bestaat, die in 1935 door de drie gebroeders Egmond werd opgericht en zich tooit met de schone naam „Musica” zal de buitenwereld eerst vernemen, wanneer daaraan binnenkort in het radioprogramma van de „Wereldomroep” een reportage wordt gewijd.

Eindhovense gitaren zingen over heel de wereld

Deze bijzondere onderscheiding bewijst wel, dat de instrumentenhandel en instrumentenfabriek van de Gebr. Egmond de internationale aandacht begint te trekken, en dat er ook van regeringszijde belangstelling voor dit Eindhovens bedrijf bestaat.

Volgens de laatste gegevens van het bureau voor statistiek (C.B.S.) bezit Nederland 90 percent van de export in tokkelmuziekinstrumenten die grotendeels uit deze Eindhovense gitaren- en tokkelinstrumentenfabriek aan de Frankrijkstraat afkomstig zijn.

Er worden hier n.l. 300 instrumenten per week vervaardigd, elektrische gitaren, banjo's, Hawaiian Ukelele's, mandolines en jazz-gitaren. In elektrische gitaren is „Musica” zelf een der Europese specialiteiten, die haar instrumenten over de gehele wereld verzendt.

Sinds de oorlog is de import van buitenlandse gitaren hier in Nederland sterk teruggelopen. Het bedrijf omvat ruim veertig werknemers, meerendeels zeer bekwame vaklieden. Enkele nieuwe vindingen en fabricagemethodes zijn hier in de loop der jaren ontstaan.

DE ONTWIKKELING VAN HET BEDRIJF

Aanvankelijk legde de gebroeders Egmond zich toe op de handel in muziekinstrumenten en kwam de fabricage op het tweede plan. Toen echter tijdens de wereldoorlog, in de loop van 1941 de import van buitenlandse gitaren grotendeels wegviel, werd door de Gebroeders Egmond besloten zo mogelijk in eigen behoefte te voorzien en zelf de fabricage ter hand genomen. Talloze en grote moeilijkheden om hiertoe over te gaan moesten worden overwonnen. Men had aanvankelijk op dit gebied absoluut geen ervaring, terwijl geschoold personeel in Eindhoven niet te vinden was. Bovendien was het toen praktisch onmogelijk aan de geschikte materialen en houtsoorten te komen. Het pleit dan ook voor de energie van de Gebroeders Egmond, dat zij ondanks dit alles toch hebben doorgezet en daarmee de grondslag hebben gelegd voor een instrumentenindustrie, die zeer belangrijk belooft te worden.

ELECTRISCHE HAWAIIAN-GUITAAR

In de jaren 1941—1943 werd begonnen hoofdzakelijk met de fabricage van elektrische Hawaiian-gitaren ten eerste omdat dergelijke instrumenten qua materiaal het gemakkelijkst waren te vervaardigen, en ten tweede omdat er op dit gebied een grote vraag bestond.

Evenwel tijdens het Duitse bombardement van 19 September 1944 werd aan deze jonge industrie de genadeslag toegebracht. Tenminste zo dacht men destijds. Een bom trof de werkplaats en slechts puinhopen bleven achter op de plek waar eens zo enthousiast gestart werd.

Ontmoedigd waren de ondernemers

echter niet. Reeds in 1945 werd in een klein atelier opnieuw begonnen en in 1946 waagde men het om een oude meubelfabriek voor dit doel te charteren.

Sindsdien ontwikkelde zich het bedrijf, langzaam maar gestadig, en in 1950 was men reeds zover gevorderd, dat er van een zekere fabriekmatige productie sprake kon zijn. Het bedrijf vervaardigde in 1950 al plusminus 50 instrumenten per week, meest gitaren. Door het zich uitbreidend debiet zag men spoedig in dat er grote mogelijkheden schuilden in de fabricage van de diverse tokkelinstrumenten en dat de productie wel eens groter zou kunnen worden dan door het binnenland werd opgenomen.

Men besloot pogingen in het werk te stellen om voor deze producten in het buitenland afnemers te krijgen. Wel was dit eenvoudiger gezegd dan gedaan, want Duitsland, Italië, Spanje en Tsjecho-Slowakije, de landen waar de gitaar nog als volksinstrument inheems is, waren van oudsher de leveranciers voor tokkelinstrumenten.

En begrijpelijk was dat men argwanend stond tegen deze Nederlandse instrumenten. Groot waren de moeilijkheden ook nu weer om buitenlands debiet te veroveren. Het streven om een product af te leveren, dat in elk opzicht met het buitenlandse concurreren kon, en zelfs beter was, heeft de laatste jaren echter tot verrassende resultaten geleid.

DE REPORTAGE

Dinsdag heerste er bij „Musica” dan ook een buitengewone drukte. De directeur was in gesprek met de drie reporters van de Wereldomroep: de heer Pasariboe, die in het Maleis een opname voor de Indonesische afdeling verzorgd; de heer Bergh in het Nederlands voor de Zuid-Afrikaanse afdeling en de heer Mathem voor de Engelssprekende volken.

Ook van de export-manager de heer Ojen werd een interview afgenomen, waarna tot half een nog een reportage uit de fabriek met de instrumentemakers volgde en enkele geluidsplaten van de elektrische Hawaiian-gitaar, Ukelele's e.a. werden opgenomen.

Donderdag 21 Oct. 1954

Electric Guitars and other String Instruments

A Dutch factory of musical instruments has for the past ten years been turning out Spanish and jazz guitars, banjos, ukeleles and mandolines in a bewildering variety for both the amateur musician and the professional artist. These instruments are gradually finding their way to every country under the sun, thanks to the excellent reputation which they now enjoy.

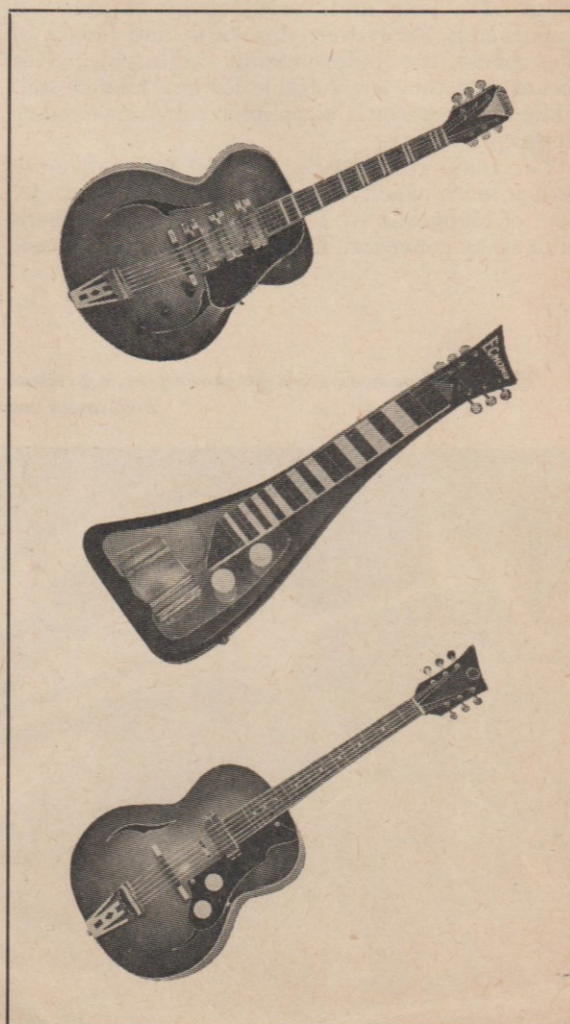
A speciality of this factory of musical instruments, however, is the electric guitar equipped with a special electro-magnetic spoil-system. The results obtained with these instruments when connected to a radio or amplifier with loudspeaker are truly fantastic. With the aid of various knobs it is possible to regulate timbre and tone-quality. One of the electric guitars is equipped with not less than three spoil-systems and four knobs; the player of such an instrument can produce any intermediate notes, ranging from the highest zither to the lowest bass. Naturally, the basic principles of the manufacturing method used for these electric guitars are kept a jealously guarded secret.

The photo on the top illustrates a large orchestra-model electric Spanish guitar. The particulars of this instrument are: maple-construction finished in a rich darkbrown with beautiful sunburst shading. Black-white-black celluloid bindings along the fingerboard. Three magnetic systems and four knobs for volume and tone-colour control. Easy manipulations while playing. It is a specially-designed guitar for those who desire the finest in tone and design. It's "the instrument with a thousand voices".

The centre foto shows an electric Hawaiian guitar, streamlined model, made of well-seasoned hardwood finished in high-gloss black lacquers, highly polished; the metal-parts are chromium-plated. It has a very sensitive tone emphasizer pick-up and tone and volume-control knobs. Complete with connecting cord, it is a brilliant, modern electro-guitar for professionals.

The bottom photo shows a large model electric guitar, with top and back fully arched and f sound-holes. White celluloid bindings along the fingerboard, black-white-black celluloid bindings around top edge. Finished in highly polished darkbrown lacquers, sunburst shading. Most sensitive tone, emphasizer pick-up with volume and tone-colour controls. Complete with connecting cord.

In common with all non-electric instruments, the electro-guitars and electro-mandolines, too, are manufactured in the factory down to the last detail. These include not only the strings, but also the metal turning-mechanisms, string-holders and electric coil-systems.

Top photograph: Large orchestra model electric Spanish guitar; total length 42", length of body 20 1/2", width of body 17 1/2". **Centre:** Electric Hawaiian guitar, finished in black; total length 33". **Bottom:** Large model electric guitar; total length 40 1/2", length of body 19 1/2", width of body 15".

Hollandse gitaren steeds meer in trek EX-ENKHUIZER MAAKT GITAREN

BLOEIEND BEDRIJF IN EINDHOVEN

OVER de ontwikkelingsgeschiedenis van de gitaar is nog steeds niet veel bekend. Men weet dat dit instrument in de 12e en 13e eeuw, wellicht door de Moren ingevoerd, in Spanje bespeeld werd. Misschien ook heeft de grieks-romeinse Kitara als prototype gediend.

Pas in de 16e eeuw begint de gitaar in West en Mid-den Europa en in het bijzonder, in Frankrijk, bekend te worden. In deze tijd verandert het 4-korig in een 5-korig instrument. De bij het Spaanse volk zo geliefde gitaar vond nadien in verschillende landen beoefenaars. Men kan op een gitaar sneller eenvoudige muziek spelen dan op een viool, cello of piano, daarom vindt hij gretig toepassing bij de jeugd als begeleidinstrument bij hun zingen.

Toch wordt indien men haar alleen voor dit soort muziek oefening zou gebruiken de gitaar niet alle recht gedaan, die haar toekomt. Gelukkig hebben begaafden in de loop der eeuwen laten horen dat er veel te genieten valt als men de door Schubert en Weber gecomponeerde gitaarmuziek weet uit te voeren. Ook Verdi, Rossini en Mahler gaven hem een plaats in hun orkests-tukken. Het is dan ook zover gekomen dat in onze tijd de gitaar een volwaardige plaats in de muziekwereld heeft. Bij het beluisteren van de moderne muziek kan men velerlei soorten gitaarmuziek horen. Het kunnen zowel de zachte tonen van een Spaanse gitaar zijn als de veel scherper klanken van een jazz-gitaar. Wordt het getokkel op een Hawaiian gitaar uitgevoerd, dan wordt het geluid luchtig en bijzonder aangenaam. Men kan zich dan heel gemakkelijk verbeelden aan één van de zuidelijke stranden te liggen, waar alles blij en vrolijk toegaat. En als deze verscheidenheid de verwende luisteraar nog niet voldoende te bieden heeft, dan is daar de nieuwste elektrische gitaar, waarop men een veelzijdige toonschaal kan voortbrengen, zodat men met recht mag spreken over het instrument met de duizend stemmen. Het aardige is dat de bouwmethode van deze gitaar in ons land ontworpen is.

Een nieuwe serie „Miller” Jazz-gitaren komt juist aan de markt.

Worden er in Nederland gitaren gemaakt?

Tot 1940 werden ze ingevoerd, maar toen gedurende de oorlog de aanvoer stopstond, probeerde men zelf een instrument te maken. Deze „men” was de oudste firmant van de tegenwoordige gitarenfabriek „Musica” te Eindhoven, de heer Gerard Egmond.

De heer Egmond, afkomstig uit Enkhuizen, had in Eindhoven een muziekwinkel. Alle leden van de familie bespeelden zelf een instrument of droegen de muziek een warm hart toe. Maar tussen een instrument bespelen en er één maken ligt een lange weg.

Nederland kende geen gitarenbouwers zoals het buitenland. Men moest van de grond af beginnen vaklieden, hoofdzakelijk houtbewerkers, op te leiden. Met heel wat vallen en opstaan, vechten met tegenslag en taal volhouden, door tevens kritisch de eigen werkwijze te bekijken, kwam men toch tot goede resultaten.

De belangstelling en werklust voor het nieuwe project werd bij de andere broers ook wakker. Dick en Jaap van Egmond namen ieder een deel van de werkzaamheden voor hun rekening. Samen werkend en gesteund door een oude personeelskern is er een bloeiend bedrijf ontstaan, waarin

naast allerlei soorten gitaren ook ukeleles, banjo's en mandolines geproduceerd worden.

Ieder onderdeel komt uit de eigen fabriek, iedere vorm wordt zelf ontworpen. Onderdelen als frets, draalmekaniekjes, snaren waren moeilijk te krijgen in de oorlog. De „selfsupporting”, toen een noodzaak, is nu de garantie voor de kwaliteit van het produkt. Het kleinste onderdeel en iedere behandeling bij de afwerking wordt met zorg uitgevoerd.

Musica levert op het ogenblik 25 soorten gitaren: klassieke, moderne en hypermoderne instrumenten in allerlei uitvoeringen. De beroepsmusici wensen zich gitaren van het prachtige ahornhout, terwijl de gitaren voor amateurs van goedkoper houtsoorten gemaakt worden. Aardige kindergitaren laten zien dat ook in de afmetingen alles mogelijk is.

Een vakmansoog is nodig bij het fraisen van de gitarenhalzen.

„Caledonië”, een juweel

Het grote vakmanschap van de gebroeders Egmond komt pas goed aan het licht wanneer de prachtige elektrische gitaar „Caledonië”, hierboven al terloops aangeduid, wordt gedemonstreerd.

In een magnetisch veld wordt door de trilling van de snaar spanning opgewekt, welke door een kabel naar een versterker gaat, waar de toon geproduceerd wordt. Gewoonlijk is slechts 1 microfoon ingebouwd, maar deze „Caledonië” heeft drie microfoons. Het voordeel is dat het geluid gemengd kan worden en er iedere gewenste klank te maken is. Tussen de twee uiterste tonen, het hoge citter- en het lage basgeluid, kan men

nog veertien andere klanken horen. Deze gitaar is een juweeltje, een instrument dat als een stem ontroerend kan zingen, klagen of juichen.

Begrijpelijk is dat belangstellenden willen weten welke eisen men aan een goede gitaar kan stellen. Bij het maken van iedere soort, zowel de duurdere als de allergoedkoopste uitvoering worden de grondeisen: zuiverheid van de toets, gemakkelijke bespeelbaarheid en een goede klank in het oog gehouden.

Op de hals van de gitaar is een toets aangebracht, die door metalen stripjes „de frets” onderverdeeld is. Bij het spelen worden hierop de vingers geplaatst. Het is gemakkelijk te begrijpen dat de juiste plaatsing van de frets voor het zuivere spelen belangrijk is. De hoogte van de snaar ten opzichte van de toets bepaalt of het instrument gemakkelijk speelt. Van groot belang is verder de vorm van de kast en het materiaal waaruit de kast gemaakt is. Mooie klankrijke kasten worden van ahorn- of uit Joegoslavisch beuken- of mahoniehout vervaardigd.

Om dus het mooiste geluid en de beste akoestiek te krijgen, heeft men bij het vorm geven van het instrument te letten op de juiste plaats van de klankgaten en de zangbalken, als ook op de hoogte van de kast.

Het schijnt dat de Musica-fabriek voor de toepassing van al deze bijzonderheden de toverformule weet. De binnenlandse verkoop en export stijgen nog steeds. Brabantse gitaren worden verzonden naar alle delen van de wereld, naar IJsland zo-

wel als naar België, maar ook in Kenya en op de Tonga-eilanden kopen Musica's. Op de wereldkaart die in het kantoor van de fabriek hangt, worden de exportlanden aangegeven.

Wie deze kaart bekijkt vraagt zich misschien of waarom duizenden Nederlandse gitaren zo ver verzonden worden. Is het geen water naar de zee dragen als zij helemaal naar Mexico, Tahiti, Guatemala gaan? Het antwoord is eenvoudig. Het gaat om de kwaliteit en de prijzen en tegen beiden zegt men „O.K.!” in de verre landen.

N. DE BOCK-LUITING

BUSINESS • ECONOMICS • MARKETING

Going Well With Shell

Japan had been beaten for the job. Now the awesome task was rather like slipping the Queen Elizabeth (118 ft. x 1,031) into stays. In fact, Shell's three newest tankers will be even bigger than Queen Elizabeth, at 154 ft. x 1,067. And each of these monsters will have to be wriggled from shipyard to sea through a canal lock which leaves only a ludicrous four feet of breathing space on either side.

Spectacular, but not the only spectacular feature of this job. The tankers will be built in halves — not in itself an unprecedented technique — then welded together after being floated in the water, which is a quite new method. Reason for building in halves is that the berths, at the yard of The Netherlands Dock and Shipbuilding Company (NDSM), are not long enough to cope with the phenomenal increase in the size of tankers over the past few years.

Indeed, closure was planned for four of the five berths at the yard last year. The company had enterprisingly branched out into heavy equipment for the gas and oil industries and for government ministries; floating hotels (one is moored on a stretch of water in the centre of Amsterdam); furniture-making (one customer was Hilton Hotels), and planned to concentrate on further diversification. Only a third of the 3,500-man labour force was still shipbuilding.

Shell had 10 tankers building throughout the world, three of them in Japan, (11 Shell tankers are now being built there) but none in The Netherlands. Then the giant oil company accepted tenders from the Dutch yard to build three 210,000-ton jobs. The ships, biggest ever to be ordered from NDSM, are worth a total \$45m.

NDSM merged two of its closed building berths into one just to accommodate the half-tankers, and doesn't need the enormously-expensive mammoth drydocks which the Japanese use to build 200,000-tonners in one piece. NDSM has already welded sections of an American-ordered oil rig in the water, and will use the same float-welding technique for the tankers. Nobody is saying how the halves will be kept in alignment as they float, but shipbuilding scuttlebutt says that the Japanese are now investigating the merits of this technique.

The ships can only be built one at a time, and will each take a year to complete. NDSM would have liked to increase its labour force for the job, "but the men are just not available,"

says a spokesman for the company. "Nevertheless," he adds, "we will have the ships ready in time. We have a big enough margin to do so."

That, however, will not be the end of the problem. Big ships leaving Amsterdam harbour, where the shipyard is sited, have to sail down the 14-mile North Sea Canal to the coast. The Canal is both wider and deeper than Suez or Panama, though far shorter, and is being dredged even deeper. But the lock where it flows into the sea at IJmuiden can take only one of these super tankers at a time, and is distinctly narrow when it comes to accommodating the new generation of tankers. The new tankers could not possibly edge through on their own main-engine power. They will have to use their own mooring winches, diagonally linked by hawsers to lockside bollards, to ease themselves through.

An even tighter squeeze would be considered by NDSM, if an order for an even bigger tanker came its way. A tiny increase in beam could add hundreds of tons to a vessel, and it is possible that the lock may be widened, anyway.

Shipbuilding is one of The Netherlands' proudest industries. Could com-

practice for the buyer to pay only 20 per cent. of the cost of a ship on delivery, and the rest over eight years. So far, however, nothing has come of this proposal."

Papa Goes Pop

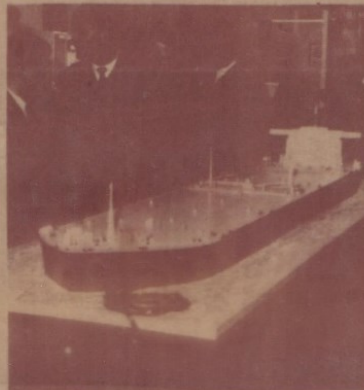
Life begins at 40, they say. For "Papa" Egmond, it began after 60. Papa had retired from his job on the railways, and had nothing to do. His first idea was humble enough: he started to give a few lessons in piano and violin. Then, seeing how many people shared his passion for music, he invested his profits in a small shop selling sheet music and instruments. Finally, he started making instruments — guitars, because they were least difficult to manufacture. The war came, and Papa Egmond scrounged odds and ends for raw materials and a couple of Ford automobile engines for power, and expanded his production.

By the time he died in 1959, this old man's idea was riding on a teenage boom. Today the Egmond factory, in the southern Dutch light industrial village of Best, can produce one guitar every 45 seconds. It averages 4,000 a week, of which a staggering 90 per cent. are exported. No less than 25 per cent. of the instruments go in weekly shipments to the United States, where one person in 22 owns a guitar. Other guitars — the firm's labour force of 170 people makes nothing else — go just about everywhere in the world, "from Africa to Iceland," claims an executive of the company.

"If you see someone in a remote part of the world playing a guitar, the chances are that it will be one of ours," the spokesman goes on. The firm's instruments are heard on almost every radio station in the world, and though the firm knows little about whose hands finally twang the strings, there can be little doubt that some famous names play Egmond.

The firm's 64 models range from a cheap instrument at a mere \$6 to others at \$100 or more. Egmond's claims to quality are supported by a recent incident in which a newsreel camera team disrupted production. Dozens of guitars made at the time were rejected by the company's testers on the grounds of imperfect tone or faults in construction, at a cost of \$1,000. All Egmond instruments are made from a specially-selected spruce, and this becoming more difficult to obtain because of mounting demand from booming guitar-makers in Japan and other countries.

The guitar boom should be riding for a fall as soon as pop fashions change. Not so, asserts Egmond's spokes-

SET FOR THE \$45 M. SQUEEZE
Build in halves and weld in the water

panies like Shell be pressured by the Dutch Government into giving orders to one of the country's handful of big yards? "There was no question of that," says the NDSM spokesman. "But Dutch shipbuilders are, of course, looking for some form of Government subsidy."

"It has been suggested, for instance, that either the shipbuilding industry, or shipping firms, should be allowed to borrow money at a special low rate of interest. This is because it is normal

Steeds meer in trek

Tien tegen één wordt de zang van goedgemutste kampeers en toeristen tegenwoordig begeleid door een gitaar. Dit instrument immers heeft zich de laatste jaren een ongekennde populariteit verworven en al is de situatie in Nederland nog niet zo als voor de oorlog in Duitsland, waar ieder gezin in het bezit was van een gitaar, het begint er toch al aardig op te lijken. En niet alleen in ons land, maar ook ver daarbuiten is dat het geval, want met recht kan gezegd worden, dat de gitaar bezig is de wereld te veroveren.

Drie voordelen

Waar de gitaren precies heen gaan mag Joost weten, maar een feit is, dat vooral de Jeugd er dol op is. Verwonderlijk is dat niet. In de eerste plaats gaat er van het bespelen een aparte bekoring uit, in de tweede plaats zijn voor het aanschaffen van een gitaar aanzienlijk minder peggulanten nodig dan bijvoorbeeld voor een accordeon zodat het instrument binnen het bereik ligt van de grote massa en in de derde plaats is de bespeelbaarheid vrij simpel. Tot een bepaalde graad althans: voor begeleidingsdoeleinden — het normale gebruik — is een studie van twee à drie maanden veelal voldoende, voor solo-doeleinden daarentegen is een jarenlange studie vereist, die even zwaar geacht kan worden als die van een begaafd violist.

Sprookje

De geschiedenis van het jonge, door Brabantse gemoedelijkheid gekenmerkte bedrijf, dat in Eindhoven massale hoeveelheden gitaren vervaardigt, doet denken aan een sprookje. Het is de naam van de zoet klinkende naam „Musica“ lusterende muziekinstrumentenfabriek, gevestigd in een paar onaanzienlijke gebouwtjes van het verscholen pand Frankrijkstraat 19A. Het telt een dikke twintig man personeel

en wordt geleid door drie gebroeders Egmond, die door hun werknemers worden aangesproken als meneer Gerard, meneer Dick en meneer Jaap.

Meneer Gerard, de oudste, is de man met de vooruitziende blik, die ideeën uitbreedt; de jongste, meneer Dick, is de technicus, die de gehele apparatuur van de fabriek zelf heeft ontworpen en gecon-

strueerd en meneer Jaap drijft de bekende muziekwinkel in de Hooghuysstraat. Hoe men het echter ook plooit of keert, ze vormen een ideale combinatie en zakenman zijn ze alle drie. Dat blijkt wel uit de productie- en verkoopcijfers, die nog veel hoger zouden zijn als de fabriek niet met een groot ruimtegebrek te kampen had: tweehonderd gitaren per week, waarvan er negentig in Nederland worden gedistribueerd en 110 voor export naar het buitenland zijn bestemd.

Zelfs Tahiti

Over dat begrip „buitenland“ met men niet te min denken: de Eindhoven gefabriceerde gitaren „angen“ zowel in België, Zweden, Noorwegen, Duitsland en Italië als in Afrika, Iran, Indonesië, Nieuw-Zeland, Mexico en zelfs op Tahiti! De vraag is dermate groot, dat de

fabrikanten er op geen stukken na direct aan kunnen voldoen. Allemaal het gevolg van een eigen, wel-doordachte bouwmethode, die een hoge kwaliteit garandeert en de prijzen der producten lager houdt dan die van de grootste concurrent, Tsjecho-Slowakije!

Spelenderwijs

Frappant is, dat Musica eigenlijk spelenderwijs is ontstaan. Vóór de laatste wereldoorlog werden er in Nederland geen gitaren geproduceerd, omdat ze door Tsjecho-Slowakije, Duitsland en in mindere mate ook Spanje zo spotgoedkoop werden geleverd, dat er eenvoudig niet tegen te concurreren viel. Tegen de tijd dat het oorlogsgeweld op het punt stond los te barsten, voorzag meneer Gerard echter, dat er in de levering stagnatie zou komen en dat er over enige tijd misschien helemaal geen gitaren meer te krijgen zouden zijn om in de winkel van zijn vader te verkopen. Zomaar uit liefhebberij liet hij een van de vaklui, die in de zaak regelmatig piano's moderniseerden en uiteraard verstand hadden van houtbewerking, proberen een gitaar te maken.

Doorzetten

Het product kwam gereed en hoewel verre van ideaal, het leek zowaar naar vorm, en ook naar klank op een gitaar. Toen besloot meneer Gerard door te zetten, ondanks heftig verweer van de heer

Egmond sr. en vele anderen, die zelfverzekerd de vinger naar het voorhoofd brachten als hij iets over zijn plannen losliet. Hij gaf opdracht om zes gitaren te maken, om na de voltooiing tot de ietwat teleurstellende ontdekking te komen, dat er niet één bij was, die ook maar voor een cent dengde.

Gerard Egmond had echter de smaak te pakken gekregen, gaf nieuwe aanwijzingen aan de hand van een wetenschappelijk boekwerk over de bouw van violen en wist langzamerhand zijn broers voor het moeilijke vak te interesseren. En hij had goed gegokt, want de import van gitaren stond volledig stil.....

Enfin, de rest laat zich gemakkelijk raden. Broer Dick dokterde aan technische installaties, na de oorlog begon men zelf de thans nog in dienst zijnde personeelkern te scholen en na veel geëxperimenteer en talloze mislukkingen kwam er langzamerhand een doelmatige fabricagemethode op de proppen, die uniek genoemd mag worden. Thans draait het bedrijf op volle toeren, maar iedere dag opnieuw leert men nog iets nieuws en telkenmale leiden nieuwe experimenten tot nog meer verbeteringen. Alle producten worden in serie vervaardigd, er wordt efficiënt gewerkt

volgens het ook bij Philips toegepaste eenhedenstelsel en nu reeds gaat de productie gepaard met in totaal vijfhonderd verschillende bewerkingen, hetgeen neerkomt op ruim vijftienduizend handelingen.

Variaties

Er zijn gitaren en gitaren. De Egmonds leveren ze op het ogenblik af in een 25-tal variaties: klassieke, moderne en hypermoderne modellen in de meest uiteenlopende kleuren en tinten, in eenvoudige- en luxe uitvoeringen. De prijzen hangen nauw samen met het gebruikte materiaal: de duurste, die van ahornhout worden gemaakt en met tien laklagen zijn bedekt, gaan voornamelijk naar beroepsmusici, terwijl de amateur-gitaristen zich dikwijls al de koning te rijk voelen met een goedkope of middenprijs-

houtsoort, die driemaal gelakt is. Fins berkenhout, Joegoslavische beuken, mahonie en ebbenhout zijn nog maar enkele van de vele soorten, welke tot kasten worden verwerkt en voor de toetsen wordt het Afrikaanse wengéhout gebruikt.

Behalve de gitaar, die hard bezig is de harmonica als volksinstrument te verdringen, vervaardigt het te klein behuiste, maar voortreffelijk uitgeruste Musica-bedrijf ook andere instrumenten op tokkelgebied: mandolines, banjo's, ukelele's, elektrische hawaïaan-gitaren.

Een specialiteit vormen de nieuwe electro-gitaren: instrumenten, waarin o.m. 'n Ticonal-magneet is ingebouwd en wier geluid door aansluiting op een versterker of radiotoestel tot fantastische effecten leidt, doordat met vier knoppen, die elk met een bepaalde toon corresponderen, de timbres geregeld en gecombineerd kunnen worden tot iedere gewenste „klankkleur“. In geen enkele andere Europese fabriek is men er tot nog toe in geslaagd, een dergelijke electro-gitaar — die al de tussenvormen van de hoogste

citer- tot de laagste basgeluiden kan voortbrengen — na te bootsen en het spreekt vanzelf, dat de Egmond's het natuurkundig foefje, waarop de productie berust, angstvallig geheim houden. Ook is Musica het enige bedrijf in Europa, dat de gitaar van a tot z zelf maakt. Ieder onderdeel wordt in het eigen bedrijf vervaardigd, tot de snaren, metalen draaimechaniekjes, snaarhouders, electrospeelsystemen en frets toe.

Het interessante fabricageproces begint met het verwerken van blokken ruw hout tot houten onderdelen. De zijrand van de kast wordt in een mal gebogen en bij een temperatuur van 120 tot 140 graden „verlijmd“ met de door persmachines van welvingen voorziene bladen. Daarna wordt het halfproduct zorgvuldig geschuurd en in de spuitrij gebeitst, gekleurd en drie- tot tienmaal gelakt. De gafaalse hals, die naderhand beweegbaar op de kast wordt „geplaatst“ — de verstelbaarheid maakt het mogelijk, de snaarhoogte aan te passen aan de toets — wordt apart gespoten en in de montagehal wordt het gehele instrument in elkaar gezet.

Mening van een musicus

Een van de muzikleraren in onze stad, de heer J. van Gulick, die onder meer ook dirigent is van de bekende Gestelse accordeonvereniging „Melodico“, welke er een aparte gitaar- en banjo-afdeling op nahoudt, gaf ons antwoord op de vragen: Hoe leer je gitaar spelen? Is het moeilijk en hoe lang duurt de studie?

„Voor het begeleiden van liedjes heeft men in de tijd van een maand of drie de greep te pakken“, aldus deze musicus, „maar daarna komt pas het eigenlijke spel. Het aantrekken van de accoorden is moeilijk en het klassieke solospel vereist een zware studie, waarmee — het noten lezen en de harmonieeler inbegrepen — ten minste drie jaar gemoeid is.

Het mooiste spel krijgt men, als de gitaar, op de Spaanse wijze, met de vingers wordt aangetokkeld. Het slaan op de snaren, wat veelal gebeurt, is eigenlijk geen spel. Voor het klassieke solospel bestaat echter hoegenaamd geen animo, omdat de jongelui op dit gebied weinig doorzettingsvermogen tonen. Zij doen het liefst iets dat gemakkelijk is en stellen zich doorgaans tevreden met minderwaardig „slagwerk“ op de gitaar. Echt muziek maken is er tegenwoordig zelden bij; er zijn dan ook maar heel weinig goede gitaristen.

Behalve bij het solospel, is het gebruik van een plectrum niet aan te bevelen, daar het de kwaliteit van de

muziek schaadt. Als solo-instrument is de gitaar ook zeer geschikt voor accoorden en improvisaties van de moderne jazzmuziek. Een hawaïaan-gitaar die bijna uitsluitend electrisch wordt gebruikt, is een melodieuze instrument; het klankvolume is hetzelfde als bij een gewone electrische gitaar.

Hawaïaan-melodieën zijn over het algemeen vrij eenvoudig; men kan ze na een jaar al aardig spelen. Tussen een electrische hawaïaan-gitaar en een gewone gitaar is voorts prachtig samenspel mogelijk, vooral als ook de muziek van een goede solo-gitarist wordt versterkt door middel van een element op de gewone gitaar.“

NEDERLANDSE GUITAREN OVER DE GEHELE WERELD

*Fabriek in Eindhoven - „spelenderwijs begonnen” -
produceert grote hoeveelheden snaarinstrumenten*

„Eigenlijk is het spelenderwijs begonnen”, vertelt ons de heer Egmond, een der directeurs van de firma Egmond-Musica, een Eindhovense fabriek die zich speciaal toegelegd heeft op de bouw van gitaren en die daarnaast ook mandolines en banjo's fabriceert. Wij hadden namelijk nieuwsgierig geïnformeerd naar de wijze waarop deze fabriek is ontstaan.

„Het was in de laatste oorlog, in 1941, dat alles schaars begon te worden, dat wij zuiver als aardigheid besloten een gitaar te vervaardigen. De mogelijkheden daartoe waren aanwezig”, vervolg-

de onze gastheer, „aangezien wij een muziekinstrumentenhandel hadden, waar ook reparaties werden verricht, zodat wij de beschikking hadden over vakmensen op het gebied van houtbewerking. Die eerste gitaar was niet onaardig, maar bevredigde ons toch nog niet. Natuurlijk viel dat niet te verwonderen, aangezien onze mensen geen echte gitaarbouwers waren en wij bovendien elke ervaring misten. Het aanvankelijk zeer bescheiden succes deed ons echter nieuwe pogingen in die richting wagen.

Allengs lukte het beter en wat in de aanvang als aardigheid was ondernomen, groeide langzaam uit tot een industrie. Momenteel vervaardigen wij ongeveer 500 gitaren per week, waarvan het grootste deel voor de export is bestemd, want onze Egmondgitaren hebben in de wereld een goede klank.”

„Hebben uw mensen zich al doende tot deskundige vaklieden op het gebied van de gitaarbouw opgewerkt?”, informeerden wij. „Ja, in zekere zin wel, doch wij hebben ook aan onze fabriek een Duits vakman verbonden, die ons in staat stelt instrumenten van zeer goed gehalte te fabriceren.”

Het spuiten met lak is een nauwkeurig werkje en geeft het instrument zijn fraai uiterlijk.

Het vervaardigen van de kast van de gitaar gaat snel en handig. Een speciale machine maakt de kanten gelijk.

Druk van 24 kg

Natuurlijk wilden wij wel iets meer weten over de wijze waarop een gitaar wordt gebouwd. Eigenlijk mag men een gitaar niet als één bepaald produkt beschouwen, want er zijn verschillende soorten, die elk weer hun aparte eisen stellen. Bijvoorbeeld: het bovenblad van een gitaar kan vervaardigd worden van verschillende houtsoorten, waarvan Fichtenhout, afkomstig van een soort den wel het beste is. Dit neemt niet weg, dat andere houtsoorten ook tot zeer goede resultaten kunnen leiden. Voor de hals van de gitaar gebruikt men dikwijls ahorn of slavonisch beuken, welke soorten over diverse goede kwaliteiten beschikken voor dit doel.

Het bleek ons, dat de dikte van het bovenblad, dat wij altijd zeer dun gedacht hadden, nogal kan verschillen. Normaal is het inderdaad maar 2½ tot 3 mm dik, doch men behoeft zich niet te verwonderen wanneer men een gitaar ziet die een bovenblad van niet minder dan 9 mm dikte heeft. Men vertelde ons, dat bijvoorbeeld de druk die de kam, waarover de snaren zijn gespannen, op het bovenblad uitoefent niet minder dan ongeveer 24 kilogram is. Men vraagt zich dan af, hoe het bovenblad dat kan verdragen. Maar het gaat, dat bewijst de praktijk.

Het merkwaardige van deze fabriek is, naar onze zegsman ons vertelde, dat alle onderdelen voor de gitaar hier gemaakt worden, iets dat naar zijn weten door geen enkele fabriek in de wereld wordt gedaan. Alles vervaardigt men hier, tot het mechaniek, waarmee de snaren worden gespannen, toe, kortom de kast, de hals met alle onderdelen, ja zelfs de snaren worden op een speciale machine gespannen. Ongeveer honderd ver-

schillende onderdelen zijn het, die een normale gitaar van middenprijsklasse vormen.

Naar Hawaï

Veel gitaren worden in series vervaardigd. We zagen ze, de stapels bovenbladen, de onderbladen, de warm gebogen, opstaande zijstukken, de halzen en

DELFTSCH COURANT

ZATERDAG 1 DECEMBER 1956

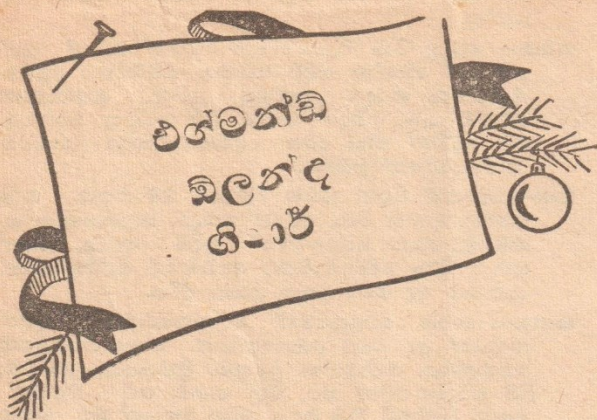
wat al niet meer. Eerst staat men verwonderd, dat uit dit nog vrij ruw bewerkte hout een zo sierlijk instrument te voorschijn moet komen, maar wanneer we het bouwproces volgen, dan zien we, hoe langzaam maar zeker het geheel wordt samengevoegd tot een instrument, zo fraai en zo sierlijk van lijn, dat we er niets dan bewondering voor kunnen hebben. Zeer veel aandacht wordt besteed aan de afwerking, want alleen met een prima produkt kan men op de wereldmarkt succes hebben.

Trouwens over die wereldmarkt gesproken, deze gitarenfabriek kan werkelijk zeggen, dat haar gitaren over de gehele wereld bespeeld worden, uitgezonderd de landen achter „het ijzeren gordijn”, hoewel het niet denkbeeldig is, dat via andere landen ook daar Nederlandse gitaren terechtkomen. Verschillende eilanden in de Stille Zuidzee zijn afnemers, daar klinken waarschijnlijk de zoete, weemoedige klanken uit Nederlandse gitaren, bespeeld door inboorlingen. Hetzelfde geldt voor gebieden als oost- en west-Afrika, Zuid-Amerika, waar de gitaar zeer in trek is. Arabië, kortom te veel om te noemen.

Wij zagen dit prachtige exportgebied uitgezet op een grote wereldkaart, waar gekleurde spelden de importeurs aangaven. Het veroveren van een wereldmarkt is natuurlijk geen sinecure geweest en het is dit, dat de leiding van Egmond-Musica veel hoofdbreken heeft gekost. Maar de taak vasthoudendheid en het prima produkt hebben de doorslag gegeven. Ongeveer 400 gitaren per week vertrekken naar het buitenland om daar in handen van blanke, zwarte, gele of bruine broeders hun muziek te vertolken. Nederlandse gitaren veroveren de wereld!

සංගීත ලෝලයන්ට මහඟු අවස්ථාවක් මෙන්.

21. 11. 55

**කලාකරුවෙකුගේ
උපදෙස අනුගමනය කරන්න.**

වින්දුසේන සංගීත ආයතනය
1 වෙනි මරදාන.

1955 ඔක්තෝම්බර් මස 25
වෙනි දින දී ය.

සීමාසහිත තෝටන් සහ සමාගම.

මහත්වරුනි,

ඔලන්ද් සකැසුමට අයත් ඔබේ එන්මන්ඩ් ගිටාර් මා වාදනය
කර බැලුවෙමි. එහි ශබ්දය ඉතා කදිමය.

චිත්‍රපටි හෝ වෙනත් විවිධ ප්‍රසංග සඳහා තුරැණි වාදන
ඉදිරිපත් කිරීමට උසස් භාණ්ඩ උවමනා අයට මෙම භාණ්ඩ ඉතා
මෑතවයි මම සහතික කරමි.

මෙයට විශ්වාස

ජනප්‍රිය ගිටාර් විශේෂයකි.

ජ. 105 මෝස්තරය.

මෙම මෝස්තරය විශේෂයෙන්ම සාදා
ඇත්තේ ආධුනිකයන් සඳහා ය. එය
මිලකර ඇත්තේ ආධුනිකයන්ට වැඩි
කරදරයකට මුහුණ නොපා මිලයට ගැනී
මට හැකිවන පරිදිය. එය තද දුඹුරු
සහ රත්වත් පැහැ නිමාවකින් යුක්තය.

ජ. 104 මෝස්තරය.

විශාල, ඇමෙරිකානු ශිඛිසන් මෝස්
තරය. එය නිතරම ප්‍රමුඛ භාණ්ඩයකි.
සකස් කර ඇත්තේ ආධුනිකයන්ට
සහ පළපුරුද්ද අයට ගැලපෙන පරිදිය.
අසමාන රත්වත් පැහැයක් ගෙනදීමට
උසස් අන්දමට නිමකර තිබේ. උඩට
කලු/සුදු සෙලෝලොයිඩ් බයින්ඩිං
එකක් සහ ශබ්දය නිකුත්වන විවර
යක් ද යොදා ඇත.

ටී. ඇස්. 57/12 මෝස්තරය.

මෙය වාදක කණ්ඩායම් සඳහා යෝග්‍ය
විශාල මෝස්තරයකි. මේපල් ලීයෙන්
සකස් කර ඇත. කලු - සුදු - කලු
සෙලෝලොයිඩ් බයින්ඩින්ග් ඇඟිලි
පුවරුව දිගට යොදා ඇත. මෙය විශිෂ්ඨ
කාර්මිකයන් විසින් උසස් භාණ්ඩයක්
ගෙන් නිම කර තිබේ. විවිධ ශබ්ද
ස මු හ ය ක් බිහිකරවන තුරැණි
භාණ්ඩයකි.

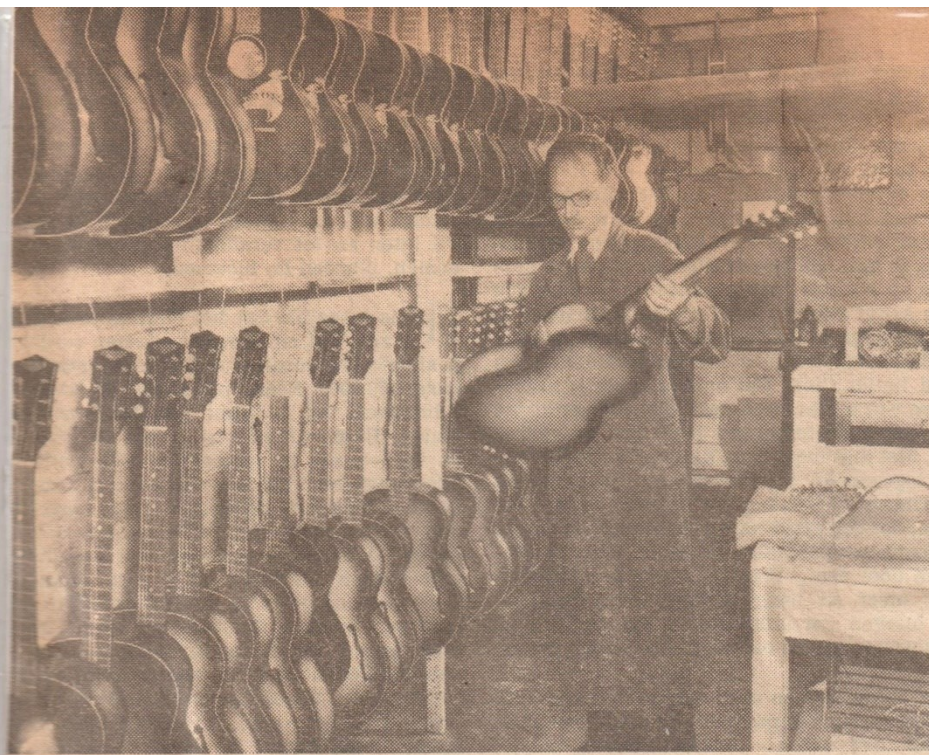
ඉලෙක්ට්‍රික් සහ සාමාන්‍ය වර්ගයේ වෙනත් මෝස්තරවල ගිටාර් ලබාගත හැකියි.

සීමාසහිත තෝටන් සහ සමාගම.

තැ. පෙට්ටිය 715.

265/3, ඉන්ග්‍රම් පාර, මරදාන, කොළඹ.

පෝන් 2726.

PHILIPS KOERIER

Eindhovense gitaren zingen in de gehele wereld

Wat de vacatieganger, en in het bijzonder de kampeerder, ook verzint om het gewicht en de omvang van zijn bagage zo klein mogelijk te maken en zich zodoende van alle overvloedige ballast te ontdoen, één ding zal hij beslist niet vergeten mee te nemen naar de uitverkoren plaats, waar hij na een jaar van ingespannen arbeid tot rust wil komen: zijn draagbaar muziekinstrument. Het instrument, waaraan hij thuis zo veel genoegens beleefd en dat het leven van hem en de zijnen veraangenaamt, vormt ook in den vreemde een geliefkoosd hulpmiddel om op zonnige dagen verstrooiing te bieden en bij regenachtig weer de moed erin te houden.

Foto links:

Voordat de gitaren de fabriek verlaten, worden ze aan een nauwkeurig kwaliteitsonderzoek onderworpen. Ook een muzikant keurt elk exemplaar, alvorens het wordt afgeleverd.

Foto rechts:

In de montagehal wordt de laatste hand gelegd aan het product: het spannen van de snaren.

HOLLAND-CANADA

WAARIN OPGENOMEN CANADESE NIEUWSBRIEVEN (Pag. 82)

Stringed instruments

The sector which attends to the manufacture of stringed instruments has also become more important. The good quality of the Netherlands products has led to increasing quantities of guitars and mandolines being made. Upwards of 2500 stringed instruments, with a value of f 66.000, were exported in 1953. In the first eight months of 1954 the exports amounted to about 3500 instruments, with a value of nearly f 90.000, which clearly demonstrates that this industry too is on the up grade.

The manufacture of guitars was taken in hand in the Netherlands in the period after the second world war, when no guitars could be imported. The Dutch guitars found such eager buyers at home and abroad that some two hundred are now made weekly, 90 of which are sold in the Netherlands, while 110 are destined for export. Exportation takes place to countries such as Belgium,

Sweden, Norway, Germany, Italy, Africa, Iran, Indonesia, New Zealand, Mexico and even to Tahiti.

At present some twenty-five different types of guitars are made in the Netherlands: classical, modern and ultramodern types in the greatest possible variety of colours and tints and in simple and de luxe finish. The prices are closely related to the material used. The most expensive guitar is made of maple wood, covered with ten coatings of varnish, and is used by professional musicians, while amateur guitarists buy the cheap or medium-priced instruments.

MONTHLY PUBLICATION OF
THE NETHERLANDS-CANADA CHAMBER OF COMMERCE

ROTTERDAM-MONTREAL

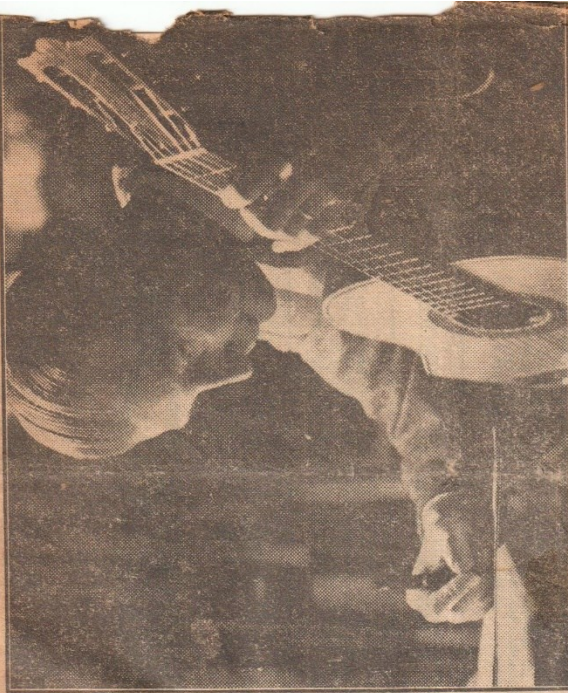
10th YEAR, MAY 1955 - No. 5

Nederland GITAARLAND

Ook Nederland is de laatste jaren in de greep gekomen van de gitaar. Het vriendelijk getokkel rond het kampvuur en in de jeugdherberg is overstemd door het gegil van jongelieden die de gitaar, of wat daarvoor doorgaat, hardhandig hanteren als slaginstrument. Een bloeiende industrie van platen moedigt dit aan en een springlevende industrie van gitaren zorgt dat die jongelui hun klankbodempje krijgen.

Maar Nederland krijgt, dank zij enkele pioniers, ook oor voor de werkelijke schoonheid van de gitaar, zoals Andrés Segovia die tot nieuw leven heeft gewekt.

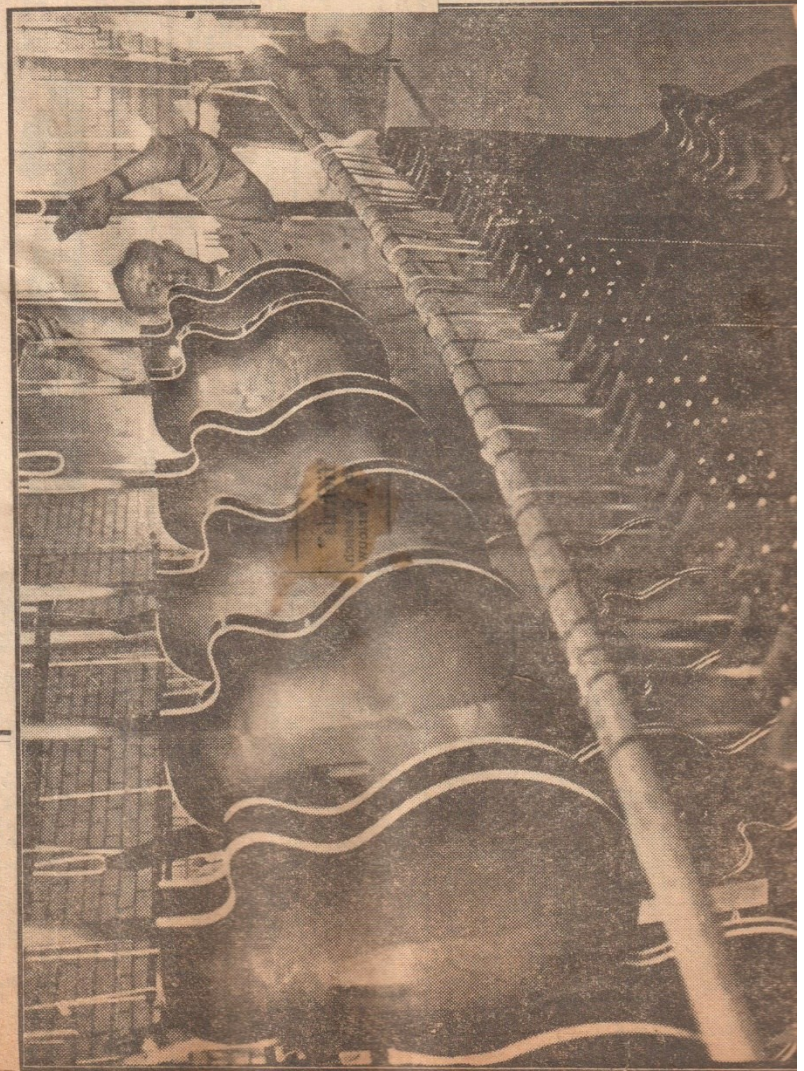
Muziek en lawaai wedijveren met elkaar

DICK VISSER
veldheer tegen het lawaai

2000 gitaren per week
uit bloeiende fabriek

de Volkskrant van ZATERDAG 30 JUNI 1962

Als vette houten hammen hangen de gitaren hier aan de haak in de fabriek van de gebroeders Egmond in Best. De instrumenten komen zojuist van de lakspuiterij in de drooghal, waar ze wachten op verdere machinale afwerking.
FOTO: Eddy Posthuma de Boer

samen „een positieve muziekbeschouwing" opbouwen. Dick Visser gaat voorop, ook als hoofdredacteur van hun blad „Kithara" (gitaar in het Grieks), dat een degelijk instrument blijkt om de beschouwing over hun instrument uit te diepen. De achthonderd leden van de vereniging en nog tweehonderd belangstellenden zijn abonné, een nog te klein groepje om belangrijk te kunnen zijn. Maar men rekent op meer jeugdige lezers als het blad dit najaar goedkoper gaat worden dan vijftien gulden per jaar, dank zij geldelijke hulp van het ministerie dat daarmee ook het gitaarspel onder de wijde vleugel van zijn kunsten haalt.

VEEL PLANNEN

DIE steun zal het hele werk van de vereniging meer op gang en meer naar buiten brengen. Behalve het gebruikelijk festival van de Nederlandse gitaarmusiek, in oktober in Hilversum, zou men een compositieprijsvraag kunnen uitschrijven voor oorspronkelijk Nederlandse gitaarmusiek. Er is een groot congres in voorbereiding. En op de duur zou de vereniging zelfs een stichting kunnen worden met een eigen bureau.

In zijn veldtocht om Nederland rijk te maken voor de gitaar als kunstmuziekinstrument, minder als klankkast voor volksmuziek, heeft Dick Visser — warm bijgevallen door mensen als Koos Tigges en Ries de Hilster — vooral de opleiding van gitaristen aangepakt. Buiten de vereniging om, als musicus. Hij is de eerste hoofdleraar gitaar, en hij is op het Muzieklyceum in Amsterdam begonnen met een klassieke opleiding. Nu zijn er acht erkende leraren op de conservatoriums en muziek scholen in Amsterdam, Utrecht, Den Haag, Rotterdam, Nijmegen, Tilburg en Maastricht, die wel honderd leerlingen een vakopleiding gitaar geven.

HOGE EISEN

EN ook hier helpt het rijk. In de nieuwe richtlijnen voor het muziekonderwijs, welke formeel in september van kracht worden en nu al in de praktijk gelden, krijgt de gitaar de volledige erkenning op het niveau van het orkestinstrument. „De eisen zullen zeer hoog zijn. De opleiding wordt verbreed en zal zich meer richten op het instrument dan bij de viool. De gitaar is namelijk een typisch solo-instrument dat een heel bijzondere en moeilijke techniek vergt. Het wordt een opleiding die drie diploma's kent: A (lager onderwijs), B (middelbaar onderwijs) en C (een einddiploma, dat eens in de vijf jaar wordt verstrekt als een soort „prijs van uitnemendheid").

Afgestudeerden kunnen straks, over enkele jaren pas, les gaan geven. Nu al staan de muziek scholen om hen te dringen; er liggen 34 aanvragen voor leerkrachten. Een duidelijk bewijs van een klimmende interesse in de serieuze gitaarmusiek, juist bij de jonge mensen.

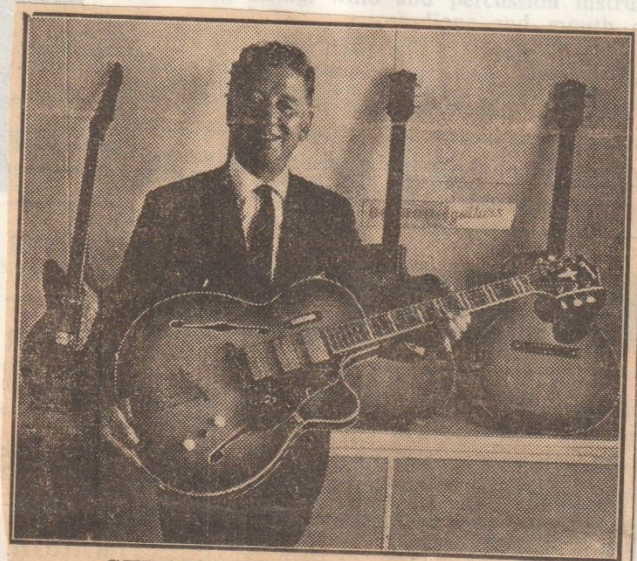
Conservatorium biedt degelijke vakopleiding

Er zijn wel honderden musici en half-musici die een graantje meepikken van de hoogconjunctuur van de gitaar, maar doorgaans weten zij hun leerlingen slechts te bevorderen tot nog grotere lawaaimakers.

NEGENTIG percent kan domweg niet gitaarspelen", zegt Dick Visser, „die tien percent die goed wil kan nog onvoldoende aan trek komen, vooral buiten de grote steden." Maar de kansen om van schallend snarist musicerend gitarist te worden nemen toe. Er is nu al meer vraag naar gitaarleraren dan naar pianoleraren.

Maar in Best exploiteren drie broers een nog niet uitgeput goudmijntje, en de diamantentijd van de platenpersers duurt voort. Het einde van dit oorverdovende hoogtij lijkt even ver weg als de dagen van Nederlands eerste gitarist Constantijn Huygens.

PAUL BEUGELS

GERARD EGMONT, de wind mee.

Manufactured & Distributed by:
JENNINGS MUSICAL INDUSTRIES LTD.
DARTFORD ROAD · DARTFORD KENT

The Fabulous New
VOX
SOUNDCASTER

Latest modifications to this fine VOX instrument result in the finest yet Guitar value.

New design features include: exclusive **built-in** Tremolo Unit; Built-in String Damper for special muted sound effects; Contoured, snug-fitting, body of hard-lustre polyester finish; Slender neck of polished Sycamore; Adjustable reinforced rosewood Fingerboard; Three single-pole pick-ups, giving every possible variation in tone, and adjustable for bass, treble and volume.

Retail Price: 85 Gns

The forward and progressive policy of M. W. (Mike) Hunka (*Rosetti and Co. Ltd.*) has frequently been applauded by the trade. Recently, the general Press, as well as the T.V. programme-providing companies, showed immense interest in an Airlift in which Rosetti guitars were moved in a "From factory bench to London despatch in 24 hours." This, I learn, wasn't a publicity stunt; it was an effective and bold plan to remove or reduce a bottle-neck. The Egmond factory put on an extra night shift at

the week-end and worked at the double. The load consisted of several thousand guitars, and the night work involved some additional cash; but that was gladly shouldered because it avoided delay or disappointment for the firm's customers and maintained the Rosetti reputation for prompt service.

Er kwam een
WENS
uit de wolken

Boven: De rode ballon koos haar eigen weg en zweefde naar Nederland.

Links: Een dankbare zoen voor de Sint. Boven: voor Sinteklaas bestaan er geen grenzen. Rechts: Jean Marc zag een droom werkelijkheid worden.

Als het rode ballonnetje dat Jean Marc opliet niet op eigen houtje van België naar Nederland was gezwefd, zou Sinterklaas Jean Marcs brief nooit hebben ontvangen. Maar nu kwam die wel in goede handen!

Sterke positie

Die triomfale opmars van de gitaar kan men aflezen op een wereldkaart, die ergens in het bedrijf van de N.V. Egmond te Best als een stafkaart een kantoorwand stoffeert. Tot in Siam, Jamaica en Australië reiken de gekleurde indicatiespelden, die aangeven waar ter wereld de groothandelaars, agenten en vertegenwoordigers van deze unieke Brabantse onderneming opereren. Een bont schouwspel, die kaart. Een scherpe illustratie ook van de sterke positie, die deze door

Het slijpen van de lak.

drie broers gedreven fabriek zich in nog geen kwart eeuw heeft weten te verwerven. Een positie, waaraan ook Philips een bijdrage, zij het van een bescheiden omvang, heeft kunnen leveren.

Want de moderne elektrische gitaar, die wel in de eerste plaats de tiener-harten heeft overver, 'leeft en speelt' uiteraard bij de gratie van elektronische apparatuur. En dus vonden en vinden duizenden en nog eens duizenden potentiometers, magneetjes, schakelaartjes en andere onderdeeljes uit onze fabrieken hun weg naar de in fraaie vormen en kleuren 'gegoten' instrumenten van de N.V. Egmond.

Lopende band

Inderdaad duizenden, want ook de produktie van gitaren is tot op zekere hoogte al lopende-bandwerk geworden. Bijna vijftig jaar geleden op zeer bescheiden voet begonnen in een oud meubelfabriekje aan de Elindhovensse Smalle Haven, zijn de drie broers — Gerard (voor de commercie), Dick en Jaap (voor de techniek) — nu al zover, dat zij elke minuut een instrument kant en klaar kunnen afleveren. Dat zijn dan overigens wel de goedkopere uitvoeringen, want aan de duurdere gitaren komt nog altijd heel wat handwerk te pas. Toch is er ook voor die betere soorten al sprake van een behoorlijke hoeveelheid massafabricage. Moderne houtbewerkingsmachines, freesbanken, lakbandjes, schuurbanken en dergelijke worden gebruikt om de platen

triplex, beuke-, linde- of ahornhout te 'zagen en vormen' tot sierlijke halzen, boven- en onderbladen en zijranden.

In een later stadium wordt een hoogfrequent lijnapparaat van Philips ingeschakeld om al die onderdelen snel en deugdelijk 'samen te smelten' tot het ene gitaarlichaam.

Vijftig typen

Sterk uiteenlopend zijn de vormen van zo'n instrument, want het programma van de Egmonds omvat niet minder dan vijftig verschillende typen. Steeds echter wordt erop gelet, dat de akoestische verhoudingen juist zijn. 'Daarmee staat of valt elke gitaar,' aldus 'architect' Jaap. Het gaat er daarbij onder andere om, dat de breedte van het bovenstuk de juiste verhouding heeft ten opzichte van de taille en het onderstuk. Verder spelen in dit verband de diepte van de kast, de plaats van de brug, de hoogte van de zogenaamde zangbalken en de toegepaste houtsoort een grote rol.

Houtsoorten

Nu eens wordt er gewerkt met Fins triplex, dan met Duits 'Fichtehout', met mahonie voor de Spaanse gitaren, of met ahorn voor de hele dure exemplaren. Weer een ander land, namelijk Italië zorgt voor het parelmoer, waarmee de kast soms wordt 'versierd'. Het toetsenbord wordt meestal gezaagd uit palissander of bengé, de toetsen ('frets') bestaan uit nauwkeurig gewalde koperstrips, de sierstrippen zijn van celuloïd, de snaren van Zweeds staal of nylon, al of niet omsponnen. En daarmee is nog op geen stukken na alles verteld. Want voordat zo'n brok beuke- of ahornhout is gemetamorfiseerd tot een heuse, werkelijk spelende gitaar, moet de lakspuit er nog op, moeten ook nog de mechanieken, het staartstuk, de beide kammen en de sierplaat, worden gemonteerd.

Bovendien passeren bepaalde elektrische gitaren nog de elektronische groep, die de potentiometer, de magneetjes, de schakelaartjes, enzovoorts op hun plaats brengt.

Lange weg

Een lange, voor een buitenstaander dikwijls ingewikkelde weg. Maar voor de drie Egmonds en hun bezetting van ruim honderd mensen een vertrouwd proces, dat elke dag weer vijfhonderd nieuwe instrumenten oplevert. Van klassieke Spaanse tot moderne Amerikaanse solo-gitaren, van eenvoudige studiegitaartjes, waarmee u à raison van vijftiendertig gulden uw zoon of dochter al kunt verrassen, via de nieuwe 'Scout'. 'Dat wordt een bestseller,' zeggen ze in Best — tot de platte, peperdure Amerikaan van ongeveer vijfhonderd gulden. Gitaren in old-finish, in hel wit, zacht blauw of schreeuwend groen. Gitaren voor Engeland, voor Finland, voor Jamaica of Siam ...

Zaterdag 7 december 1963

Philips Hoorier

ELEKTRONICA STEUNT GITAAR IN MUZIKALE TRIOMFTOCHT

Menige teenager heeft ongetwijfeld in de afgelopen dagen op zijn verlanglijstje een hoge plaats toegekend aan de gitaar. En waar de oude, maar toch altijd weer moderne Sint gehoor gaf aan deze muzikale hartewens, kon hij ervan overtuigd zijn een gevoelige snaar te hebben geraakt, want er is waarschijnlijk geen instrument, dat op het ogenblik bij de jongelui zo populair en geliefd is als juist dit.

Hun idolen als een Johnny Halliday, een Vince Taylor of — om wat dichter bij huis te blijven — The Blue Diamonds, geven immers de toon aan en dus ... tokkelt en slaat over de hele aardbol de jeugd vol enthousiasme mee.

Met behulp van een hoogfrequent lijnapparaat van Philips worden hals, boven- en onderstuk, alsmede de zijranden gevormd tot het gitaarlichaam.

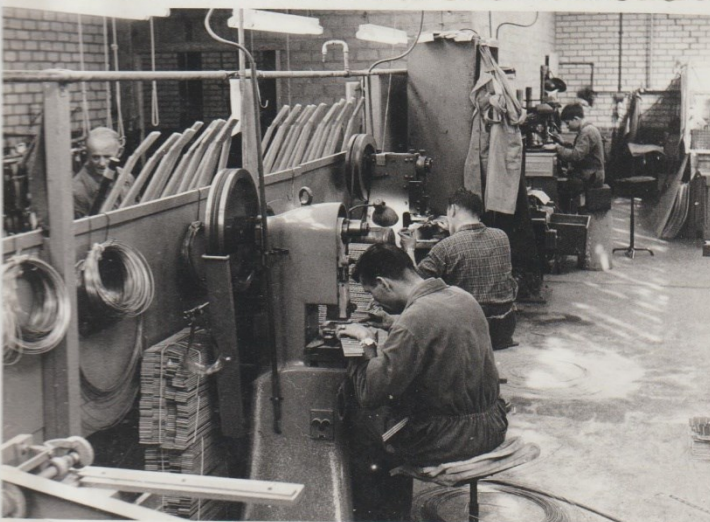

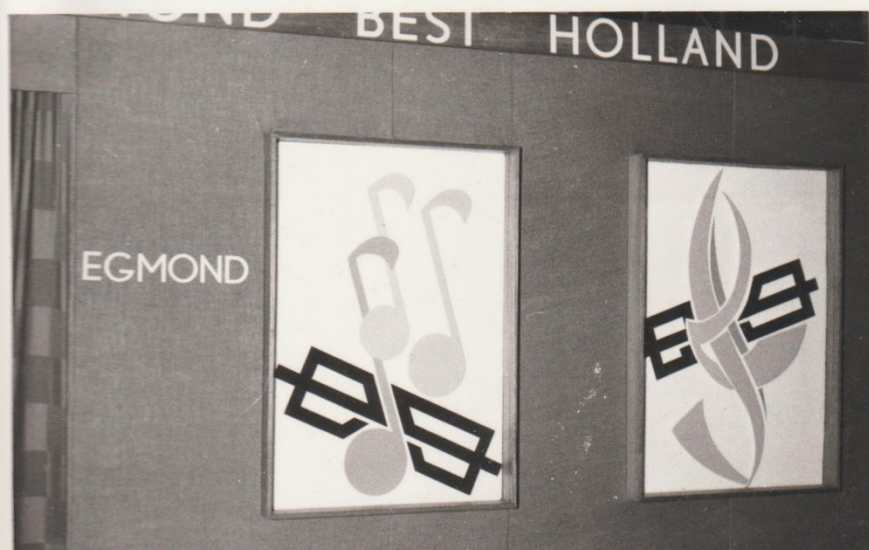

Teenermuziek veroorzaakt rage

NEDERLANDSE GITAREN VINDEN HUN

WEG OVER DE GEHELE WERELD

Als we de historici moeten geloven, ontdekte een jager in de grijze oudheid, dat men een schaal van een schildpad aan de boog kon bevestigen en vervolgens door op de pees te tokkelen een bijzonder aardig geluid uit dit wapen kon toveren. Deze uitvinding is later in Griekenland terecht gekomen, waar men het instrument de naam kythra gaf, waaruit weer later het woord gitaar is voortgekomen.

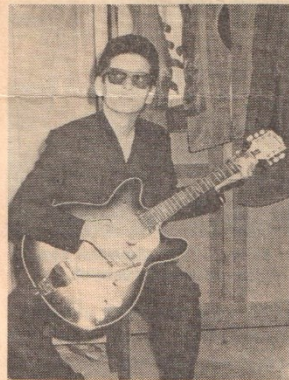
Rage

Langzamerhand heeft dit instrument zich een vaste plaats verworven over de gehele wereld, maar het heeft toch tot kort na de tweede wereldoorlog geduurd, voordat er sprake was van een gitaar-rage. Want dat is het geworden en dat is het nog. Vooral de Rock and Roll en alle andere teenermuziek hebben de weg geëffend voor een glorieuze zegetocht van de gitaar, waaraan met de stijgende populariteit van de country and western muziek, voorlopig geen einde zal komen.

Amerika en Engeland mogen dan de grote leveranciers zijn van deze teenermuziek, de gitaren komen voor een belangrijk deel uit Nederland. Om precies te zijn uit Best in Noord-Brabant, waar de gitarenfabriek Egmond N.V. is gevestigd. Per dag verlaten zo'n negenhonderd instrumenten dit bedrijf, hetgeen neerkomt op circa 170.000 gitaren per jaar, waarvan 95 % bestemd is voor de export. Met deze produktie is de Egmond N.V. het grootste bedrijf ter wereld, waar het de fabricage van gitaren betreft.

Zelf maken

Hij zal het op het moment niet beseft hebben, maar toen de heer G. U. Egmond, commercieel directeur, in de dertiger jaren zei: „Als ik ze niet kan krijgen, ga ik ze zelf maken”, legde hij de basis voor zijn huidige bedrijf. Toen namelijk had hij zijn carrière als stuurman op de grote vaart opgegeven en de muziekschool van zijn vader overgenomen.

Teener-idoel Roy Orbison met zijn Egmond-gitaar, een van de artiesten die het instrument uit Best bespelen.

Of het een twistende teenager was, vermeldt de historie niet, maar in de veertigste eeuw voor Christus heeft de eerste gitaarspeler geleefd. Nu is het woord gitaar in dit verband eigenlijk wat te voorbarig genoemd, want deze muzikale voorvader van Beatles en Montoya tokkelde op de voorloper van wat we nu de gitaar noemen, namelijk de pijl en boog.

Lopende band

Tijdens de crisisjaren echter was het uitermate moeilijk om aan muziekinstrumenten, waaronder gitaren te komen, die nodig waren bij het onderwijs aan de muziekschool. Zelf bouwen dus. De heer Egmond begon met de fabricage van een enkele gitaar, die goed voldeed, waarna hij er tien bouwde. Ook deze bleken uitstekend. De volgende tien echter waren veel slechter, maar hij liet zich niet uit het veld slaan, verdiepte zich meer in de problematiek van het gitarembouwen en de rest is bekend. Begonnen direct na de laatste oorlog met zes man, vinden thans circa 150 mensen hun werkkring bij de N.V. Egmond.

De heer G. U. Egmond wordt op zijn directiezetel geflankeerd door zijn broers de heren D. en J. Egmond, terwijl ook zijn zoons R. en U. G. Egmond hun intrede in het bedrijf hebben gedaan.

De enorme vraag naar gitaren, zoals de traditionele Spaanse, de jazzgitaar, de semi-akoestische, de dunne, platte of solid body modellen en de western gitaar, hebben het noodzakelijk gemaakt de lopende band in te voeren. Lijmen, spuiten, schuren (met 3M-schuurmateriaal) en snaren opzetten volgen elkaar op in een strak ritme.

Afrika

Scheeps- en vliegtuigladingen vol met gitaren vinden hun weg over de gehele wereld. Waar de Egmond-produkten terecht komen is ook voor de mensen in Best een verrassing. Zo belandde er kort geleden in Best een krant uit Nairobi met een foto waarop een dolgelukkige neger stond afgebeeld in een afgelegen dorp in de binnenlanden. Trots toonde hij aan zijn stamgenoten een gitaar, waarop duidelijk het merk te lezen stond. Juist ja, een onvervalste Egmond.

TECHNISCHE SERVICE GROEP

De snelle ontwikkeling bij de Egmond N.V. in Best heeft uiteraard wel enige problemen met zich gebracht. Vooral bij de invoering van de lopende band moesten er tal van vraagstukken worden opgelost. Een probleem waar men op dit moment mee zit, namelijk een schuurvraagstuk, heeft men voorgelegd aan de Technische Service Groep van de 3M-Company.

Deze groep bestaat uit een aantal specialisten, die door coördinatie van de ervaringen van alle 3M-specialisten over de gehele wereld, steeds up-to-date gehouden worden voor wat betreft de ontwikkeling van bij voorbeeld de schuur- en polijstechnieken. Deze specialisten staan in direct contact met de 3M-laboratoria.

Logisch dat een bedrijf als de Egmond N.V. zich met haar probleem wendt tot deze Technische Service Groep. Voor belangstellenden: het telefoonnummer van deze specialisten is 01710-34541.

Muzikale broederschap in Best Maak nu voor de aardigheid eens een gitaar....

(Van onze verslaggeefster)

„Als in India een waarzegger aan boord was gekomen — je hebt daar veel van die lui rondlopen, weet u — en hij had me voorspeld: Je laat de zee voor wat ze is en wordt een van de voornaamste gitaarfabrikanten, dan had 'k gezegd: Kerel, je bent niet goed snik! Laat je eens nakijken, en ik had hem van boord gezet”.

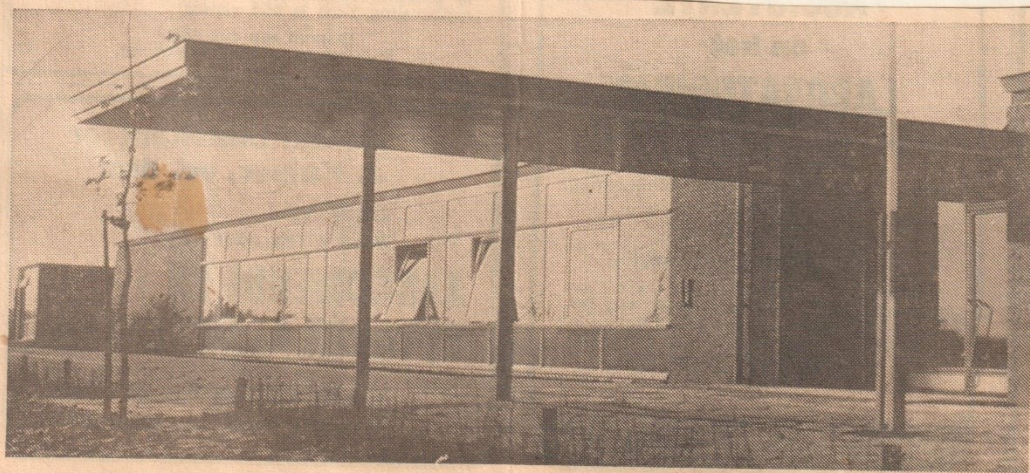
BRABANTS DAGBLAD

Zaterdag 5 november 1960

Jaap, Dick en Gerard Egmond, trio voor gitaar.

De voorgevel van de nieuwe fabriek.

DRIE GEBROEDERS EGMOND LEVEREN HONDERDDUIZEND GITAREN PER JAAR AF

TELE
IZIER

NUMMER 4 • 29 OKTOBER 1960

IN 1940	maakte één halfwas knechtje één gitaar per week.
IN 1950:	15 man personeel, 50 gitaren per week.
IN 1955:	30 man fabriceren 500 gitaren per week.
IN 1960:	80 personeelsleden produceren 2000 gitaren per week...

Loco-burgemeester van Best opende muziekinstrumentenfabriek

(Van een onzer verslaggevers)
BEST, 2 november. — Maandagmorgen, even over elven, heeft loco-burgemeester Looijmans van Best op het Bestse industrieterrein aan de Randweg het nieuwe gebouw van de muziekinstrumentenfabriek n.v. Egmond i.o. v.h. Musica officieel geopend.

In deze nieuwe fabriek, die een lust voor het oog vormt, worden uitsluitend gitaren vervaardigd en wel ruim duizend per week.

In zijn inleidend woord zei de heer P. Egmond, dat het deze maandag tevens vijftienvig jaar geleden was, dat het bedrijf werd opgericht. Hij verwelkomde een groot aantal gasten en hij sprak de hoop uit, dat de vestiging een aanwinst voor Best zou betekenen.

Loco-burgemeester Looijmans bracht de gelukwensen van het Bestse gemeentebestuur over en hij wees erop, dat de fabriek, die ontworpen is door de Geldropse architect de heer H. van Nimwegen, snel tot stand is gekomen. Een jaar nadat de onderhandelingen

begonnen kon het gebouw opgeleverd worden. „Alles wijst erop, dat wij hier met een vitaal bedrijf te maken hebben”, zei de heer Looijmans, die vervolgens met een druk op de knop (waar door een claxon begon te loeien) het bedrijf opende.

Namens de directie voerde de heer G. Egmond, oudste directielid, het woord. Hij gewaagde van de goede samenwerking met het gemeentebestuur en hij diste een brokje geschiedenis op, waarbij hij erop attendeerde, dat het bedrijf uit een Eindhovens muziekwinkel is voortgekomen.

Midden in een crisis-periode ontstond de onderneming, die thans vijftientig procent van haar produktie exporteert.

Na de opening van het bedrijf complimenteerde de talloze aanwezigen, waaronder zich ook pastoor J. Duffhaus van Wilhelminadorp, wethouder J. Reijnders, gemeentesecretaris P. Gondrie directeur Van Helvoort van Gemeentewerken-Best bevonden, de heren Egmond met de totstandkoming van deze prachtige fabriek. Vermelden we nog, dat de fabriek gebouwd is door het Roermondse aannemersbedrijf De Wit.

Loco-burgemeester Looijmans van Best verricht de opening.

(Foto: Aartsen — E.D.)

Als u in Engeland, in Duitsland, in Italië, op Barbados, Samoa, de Fiji-eilanden, in Viet-Nam, op Ceylon, in Australië of in Amerika romantische tokkelmuziek hoort, hebt u grote kans, dat deze voortgebracht wordt door een Egmond-gitaar uit Nederland. Uit de prachtige nieuwe fabriek te Best stromen namelijk honderdduizend gitaren per jaar de brede fabriekspoort uit. Tachtigduizend stuks daarvan gaan over heel de wereld en twintigduizend gitaren blijven in Nederland.

Bij de A-Brothers, de B-Sisters, de C-Band en de D-Serenaders...

In 1940 begon de gepensioneerd stationchef van de Nederlandse Spoorwegen, de heer U. Egmond in Eindhoven, een muziekwinkelje.

Waarom?

Omdat hij als stationschef van de Nederlandse Spoorwegen bepaald niet versleten was, omdat hij met zijn vrije tijd geen raad wist en omdat hij van muziek hield.

In dat oorlogsjaar kwam ook de oudste zoon thuis, tot dan koopvaardij-officier bij de Holland-Amerika-Lijn, maar tot werkloosheid gedoemd door de oorlog. „Als we zelf eens gitaren gingen maken...?” stelde Gerard Egmond zijn vader voor.

Zo begon het...

Het halfwas knechtje kreeg er één in de week klaar. Het kostte geen moeite, die te verkopen. Maar na een week kwam het apparaat terug.

Er kwam slechts kreunmuziek uit.

De tweede gitaar bleek ook geen succes, want toen de bezitter hem bij de kachel hing, sprong het geval in zeven stukken uit elkaar.

De derde was al niet zo slecht meer, want deze bleef bij de klant, zonder dat men reclames kreeg. Misschien stelde hij niet al te hoge eisen.

Over de vierde gitaar kreeg men zelfs een compliment, maar tussen het derde en het vierde exemplaar lag een experimenten-periode van vele maanden. Van doorwaakte nachten aan werk- en draai-bank, van vertwijfeling, van wanhoop, van ik-smijt-de-hele-boel-er-bij-neer tot en-tôch-zâl-het-lukken...

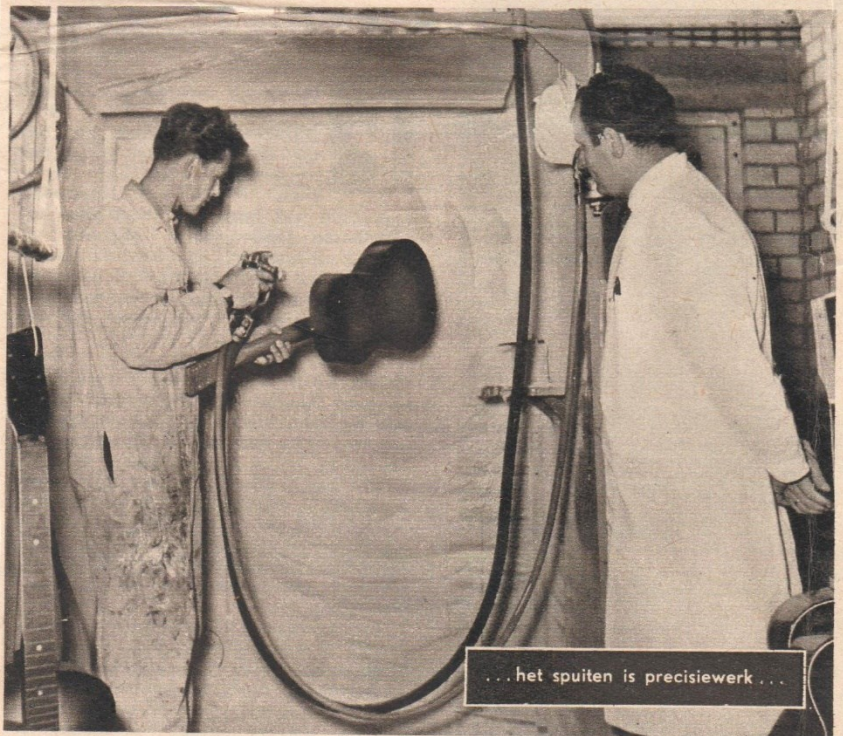
Drieëndertig soorten

Het is gelukt. Vraag niet met hoeveel moeite. Vraag evenmin met welke ontzettende opofferingen. Tel niet de tegenslagen. Let niet op de teleurstellingen. Kijk naar het resultaat. Zie in Best een schitterend fabriekspand, van waar uit honderdduizend gitaren per jaar de wereld in gaan.

Terwijl de eerste basis gelegd werd door de heer Egmond senior, de gepensioneerd stationchef, is al hetgeen er thans staat het werk van de drie gebroeders Gerard (de oud-zee-officier), Dick en Jaap Egmond. Ze zijn daar helemaal niet trots op, alleen maar hoogst dankbaar. Ze maken drieëndertig soorten gitaren. Van een eenvoudig en goedkoop huis-tuin-en-keuken-apparaat van enkele tientjes tot een elektronisch wonder, dat een klein kapitaaltje kost.

„Personeelsproblemen kennen we niet,” zegt de heer Gerard Egmond (commercieel directeur). „In Eindhoven zaten we, wat de ruimte betreft, veel te krap, maar

...de nieuwe fabriek is bijna klaar...

...het spuiten is precisiewerk...

we konden steeds genoeg mensen krijgen. En nu hier in Best hebben we zelfs meer aanbod, dan we op dit moment kunnen plaatsen. Muziekinstrumenten maken is iets fascinerends, dat boeit en prikkelt de mensen.”

Dick Egmond (technisch directeur) pakt elke gitaar, die hij ons toont, zo voorzichtig aan als gold het een Stradivarius.

„Waarom?” vragen wij hem.

„Omdat elke gitaar een persoonlijkheid apart is,” zegt hij. „Het lijkt wel massaproductie en gezien het aantal, dat wij produceren, is het dat ook wel, maar toch heeft iedere gitaar iets eigens, iets van-zich-zelf.”

In de grote frisse werkruimte, waar tachtig mensen bezig zijn steeds meer gitaren te maken, hebben twee personen

een sleutelpositie. Eén met een snor en één zonder. Zij vormen het sluitstuk van een lange arbeidsgang van zagen, meten, passen, schuren, polijsten, spuiten, spannen en stemmen. Zij tokkelen de melodieën van Sari Marijs en Harry Lime en als er ook maar één toon niet bevalt, gaat de gitaar onherroepelijk naar de afvalhoop.

„Wat de Zwitsers bereikt hebben met hun horloges, dat willen wij bereiken met onze gitaren,” zeggen de drie gebroeders Egmond.

„Precisiewerk.”

„Alleen het allerbeste is goed genoeg.”

„Wij bouwen een naam op, want wij maken nu honderdduizend gitaren per jaar, maar komt u met een paar jaar eens terug. Dan zult u nog wat anders zien... en horen...”

Dat vertelt Gerard Egmond, een blozende vijftiger, die nog iets van een zeeman heeft, dat opene, het spreken zonder omwegen en een natuurlijke hartelijkheid, die door zijn zakelijkheid niet verdrongen wordt.

Zijn beide broers en mede-familanten, Dick en Jaap horen het verhaal glimlachend aan.

Ze kennen het nu onderhand wel: hoe Gerard Egmond, koopvaardij-officier, in de crisistijd van de late-jaren dertig met een maand salaris aan wal werd gezet onder vriendelijke dank voor bewezen diensten. — „Er waren toen bij onze maatschappij nog achtentwintig van de zesenvijftig schepen in de vaart” — en hoe Gerard recht van zee bij zijn vader achter de toonbank terecht kwam in een winkel voor muziekinstrumenten in Eindhoven.

Gerard vertelt over het ontstaan van de fabriek en geeft produktie-cijfers. Dick, een goede tien jaar jonger, zegt ongeduldig: „Je hebt nog niets van de technische kant verteld.” Hij is beweeglijker en gefascineerd door het instrument, de mogelijkheden en de verwaardiging er van. De historie van de zaak vindt hij van minder belang. „Ik zal wel wat over het instrument zelf

vertellen. Er zijn Spaanse gitaren en jazzgitaren, akoestische en elektrische. 'k Zal u de verschillende onderdelen laten zien. O hee, het is helemaal niet gek dat we alle drie in deze branche terecht zijn gekomen. We zijn allemaal muzikaal; de hele familie is artistiek. We hebben schilders en musici in de familie. 'k Schilder zelf trouwens ook. En elektrische treinen zijn ook m'n liefhebberij. Technisch en artistiek is Dick dus. Hij ontwerpt de nieuwe modellen, en Gerard heeft daar alle lof voor. „Met de nieuwe modellen hebben we altijd nog juist de spijker op de kop geslagen. Ze gaan er steeds onmiddellijk in”.

Jaap Egmond, de derde broer praat niet zo gemakkelijk. Hij is jonger, nerveuzer en komt pas los, als hij een instrument in handen heeft. Een prachtige jazzgitaar van rond de zeventienonderd gulden „Een mooi stuk”, zegt hij. „een van onze duurste.” Hij tokkelt wat, probeert alle microfoons eens en speelt dan een stukje jazz. „Hij doet het uitstekend.” zegt hij „dit is een van onze mooiste, ziet u dat fijne inlegwerk? En een helemaal gestoken klankkast!” De broers hebben even samen gezeten in het nog wat holle en kale directie-kantoor van de nieuwe fabriek die maandag is geopend. Het wordt een „ouverture Egmond”.

Trio voor gitaar

De nieuwe fabriek die officieel heet „N.V. i.o. Muziekinstrumentenfabriek Egmond v.h. Musica”, is gebouwd op het industrie-terrein van Best naar plannen van architect Van Nimwegen uit Geldrop. In maart werd begonnen met de bouw en nu werkt men er al een tijdje in. Het ging dus „presto”, om in muziektermen te spreken. „Dat moest ook wel”, zegt Gerard Egmond, „want in het begin van dit jaar is ons bedrijf in Waalre uitgebrand”.

Gerard Egmond is commercieel directeur van de NV, Dick is technisch directeur en Jaap keurt de afgewerkte instrumenten en leidt de muziekinstrumentenhandel „Musica” in de Hoogstraat in Eindhoven.

Familiebedrijf

„Onze Engelse vertegenwoordiger vertelde me dat we de grootste gitaren-fabriek van Europa hebben. Ik had dat nog nooit zo nagevorst, maar het is toch wel leuk om het te weten. We maken nu ruim duizend gitaren per week. Dat maakt zo'n kleine zestigduizend per jaar. Ja, 'k geloof heel zeker, dat we een heel zeldzaam bedrijf hebben”. Gerard Egmond vertelt die dingen eenvoudig zoals 'ze zijn zonder pretentie, zonder valse bescheidenheid.

„Het is eigenlijk heel veel toeval geweest dat de zaak zo is uitgegroeid. De vraag naar gitaren is de laatste tien jaren overweldigend geweest. Toen ik van zee kwam hielp ik mijn vader. Hij was gepensioneerd stationschef. Hij gaf muzieklessen en was een winkel van instrumenten begonnen. Ik stond achter de toonbank en gaf ook pianolessen. Maar eigenlijk had ik meer zin om iets te „doen”.

Bij de winkel was een werkplaats waar piano's van nieuwe kasten werden voorzien. En op een goeie dag zei ik tegen een van de meubelmakers: „Maak voor de aardigheid eens 'n gitaar”. Ik gaf hem aanwijzingen en de gitaar kwam klaar. We maakten er nog meer en we verkochten ze nog ook. 't Was toen oorlog en er waren bijna geen instrumenten te krijgen. Mijn vader zag ons wel eens bezig in de werkplaats en dan zei hij: „Hou nou maar eens op met dat geklungel. We hebben wel wat beters te doen”.

Maar er kwam steeds meer vraag en in onze overmoed besloten we zes gitaren in serie te maken. Nou, daar deugde er geen een van. Maar ondanks alle moeilijkheden — er was haast geen materiaal te krijgen — gingen we er mee door.

Na de oorlog startte de invoer uit het buitenland weer op volle toeren. Eigenlijk hebben we toen de grote klap verwacht, maar we hebben het gehaald tegen alle concurrentie in. En na tien jaar waren we door de moeilijkheden heen”.

Dick Egmond leidt ons door de fabriek. Kijk, zegt hij, deze figuur in de vloer van de hal is het familiewapen. We hebben een echt familiebedrijf. Daar in dat kantoor zit een zwager en

daar een nichtje en daarachter weer een neef. En in het centrale planning-kantoor van de fabriekshal worden we ook al weer begroet door een meneer Egmond.

„Dick Egmond laat ons heel de „geboorte” van de gitaar zien: van plankjes tot platte doos, dan komt de hals er aan met de toets er op. Dan wordt het instrument gespoten. — De duurste, van Duits klankhout, houden hun eigen kleur, de goedkopere worden wit geel en blauw, met aan de randen een donkere gloed. Die zijn voor de teenagers. — En dan komt het hele fijne werk, 't aanbrengen van inlegsel, van het mechaniek aan de kop, het opleggen van de snaren en de microfoontjes. „Alles maken we zelf van de kleinste schroefjes tot microfoons en luidsprekers toe. En van de machines, die hier staan zijn er minstens twaalf door ons zelf ontworpen. Die dragen dan ook trots de naam Egmond”.

Romantisch

Bij honderden hangen de gitaren klaar: glanzend, geurend naar romantiek, uitnodigend, maar zo mooi, dat we er alleen maar even en met een heel voorzichtige vinger langs durven strijken.

Ze worden dan ook zeer behoedzaam ingepakt, in golfkarton, in houtwol en dan in manshoge kisten, waar in vette letters op staat: „Wellington” — „Kopenhagen” — „Honolulu”.

Wat begonnen is als 'n „aardigheid” of als „geklungel” is uitgegroeid tot een industrie die muziek brengt in alle delen van de wereld.

De laatste rij.

3 GEBROEDERS
EGMOND
WERKTEN
20 JAAR

fortissimo

nr. 3 - FEBR. 1961

Export van Bestse gitaren naar alle windstreken

De heer D. Egmond (meer Dick, zegt het personeel) is de schepper van al heel wat modellen, variërend van de eenvoudig uitgevoerde en betrekkelijk goedkope gitaar tot de dure elektrische. Hij behoort tot de mensen die in staat zijn deugden als fantasie en vindingrijkheid te combineren met het onfeilbare gevoel voor wat esthetisch verantwoord en bovendien praktisch te verwezenlijken is.

Waar komen al die fraai gelakte gitaren vandaan? Uit het zuiden — Italië, Spanje, of misschien wel Zuid-Amerika — bent u wellicht geneigd te antwoorden. Licht het niet een beetje voor de hand, dat in landen waar zoveel romantische tokkelmuziek de vrouwenharten week maakt, de instrumenten zelf ook worden vervaardigd? Wel, er komen inderdaad veel gitaren uit het zuiden, maar dan uit het zuiden van Nederland, uit Best onder de rook van Eindhoven om precies te zijn. Maar liefst honderdduizend per jaar worden er gemaakt door de drie gebroeders Egmond en hun tachtig werknemers. Tachtig percent van die kolossale productie verdwijnt over de grens, twintigduizend blijven er in het eigen land.

Het bedrijf heeft kortgeleden zijn twintigjarig bestaan herdacht. De basis ervan werd in 1940 gelegd door de heer U. Egmond, gepensioneerd stationschef van de Nederlandse Spoorwegen. Zijn drie zoons Gerard (commercieel directeur), Dick (technisch directeur) en Jaap zagen er wel muziek in en bouwden het bedrijf uit tot wat het nu is. Die ontwikkeling is een verhaal van doorzettingsvermogen, geloof in eigen kunnen, opofferingen, geduld, tegenslagen en meevallers. Een overigens

Het fabricageproces is begonnen. Het hout van een bepaalde serie onderdelen wordt op de polijstband bijgeschuurd. Van de arbeider die dit werk verricht, wordt verlangd dat hij zijn taak met grote nauwkeurigheid vervult. Als in de dagen van de grote vioolbouwer Stradivarius is het maken van een muziekinstrument ook nu nog precisiewerk, zelfs al gebeurt dat zoals hier in een moderne nieuwe fabriek.

boeiende geschiedenis, die alleen al een hele pagina van dit blad zou kunnen vullen.

Wat het tenslotte dankzij de gezamenlijke inspanningen in twintig jaar tijds geworden is, wordt misschien nog het best geïllustreerd door enkele statistische cijfers. In 1940 kreeg Gerard Egmond één gitaar per week klaar. Tien jaar later, in 1950, maakten vijftien man personeel er 50 per week. In 1955 was het aantal werknemers gestegen tot 30 en zij produceerden 500 gitaren per week, tien maal zoveel als vijf jaar ervoor. In 1960 tenslotte bleek het aantal personeelsleden tot 80 en de productie tot 2000 per week te zijn gestegen!

Tal van modellen gewone en elektrische gitaren, onderling uiteraard weer sterk verschillend in prijs, worden door dit progressieve bedrijf op de markt gebracht. Het streelt ons (muzikale) gemoed dat verf van Pieter Schoen Verfchemie de instrumenten siert, die wekelijks in zo grote getalen Best verlaten.

Het schilderen van een gitaar is overigens een zeer belangrijk onderdeel van het fabricageproces. Het is beslist geen kwestie van even-een-likje-verf-heven. Om dat te illustreren volgt hier wat er zoal moet gebeuren voordat een bepaald model gitaar goed wordt bevonden naar de Eindcontrole te gaan. Begonnen wordt met het beitsen van dat model in kleurwaterbeits. Eventuele kleine oneffenheden worden met kleurstopsel bijgewerkt, waarna de beitslaag wordt uitgeschuurd. Dan wordt er een laag nitro voorlak op het houtwerk aangebracht, welke laag na droging ook weer wordt geschuurd. Drie à vier lagen warmgespoten blanke lak worden vervolgens aangebracht en deze lagen laat men ongeveer tien dagen besterven teneinde de lak zich volkomen te kunnen laten hechten. Wederom wordt er dan uiterst fijn geschuurd, iets wat ook hier bij de opbouw van een perfect laksysteem een zeer voorname bijkomstigheid is. De laatste handeling bestaat uit het spuiten van een laag polijstlak. Deze laag heeft een briljante hoogglans en droogt volkomen strak op. Alle lagen worden met de spuit aangebracht.

Op deze plaats in de fabriek zijn arbeiders bezig met het lijmen van boven- en onderkanten op de randvormen. Hier gaat de gitaar werkelijk op een gitaar lijken.

Links boven: De reeds helemaal gemodelleerde gitaar wordt zorgvuldig op onafhankelijkheden in het houtwerk gecontroleerd. Waar nodig wordt er gestopt en gelamueerd. Ieder vlak moet als de gitaar alle behandelingen heeft ondergaan, afkomen glad zijn. Rechts boven: De eerste verf is op het houtwerk aangebracht. De grondlak gespoten gitaren worden aan haken te drogen opgehangen. Midden: Een medewerker is hier aandachtig bezig met het schuren van de waterblanke afwerkingslak. Links onder: Het moment is aangebroken waarop de gitaar kan worden afgespoten. In dit geval een exemplaar uit een serie goedkope gekleurde gitaren.

Rechts onder: Alle gitaren komen tenslotte op deze plaats in de fabriek terecht, de eindmontage. Hier worden bijvoorbeeld de snaren op de instrumenten aangebracht en hier wordt aan elke gitaar de eerste muziek ontfokt. De eindkeuring in dit Brabantse bedrijf is minstens zo streng als het oordeel van een kritische muzikrecensent. Wat naar de mening van de keurders ook maar lichtelijk afwijkt van de zware eisen die men zelf heeft gesteld, wordt onherroepelijk afgekeurd. Het bedrijf van de gebroeders Egmond heeft een reputatie te verliezen en wet, dat het die onder andere door een perfecte eindcontrole kan handhaven.

Egmond

O SOM DO NOVO RITMO

NOVOS MODELOS DE VIOLAS ELÉCTRICAS
E VIOLAS TIPO ESPANHOL A **PREÇOS**
SENSACIONAIS, DA GRANDE FÁBRICA
HOLANDEZA *Egmond*

NOVOS MODELOS DE VIOLAS-ELÉCTRICAS

DA MARCA HOLANDESA *Egmond*

Modelo *ELECTRIC* *Publicação de*
Modelo *JAZZ* *23 e 24 Novembro*
Modelo *TULIPA*
Modelo *SOLISTA* (1 000 vozes)

PREÇOS SENSACIONAIS

REPRESENTANTES

Casa Ruvina

173 — R. FORMOSA — PORTO

VIOLA MODELO «CAMPISMO»
VIOLA MODELO «MADRID»
VIOLA ELÉCTRICA MODELO «ELECTRIC»
VIOLA ELÉCTRICA MODELO «JAZZ»
VIOLA ELÉCTRICA MODELO «TULIPA»
VIOLA ELÉCTRICA MODELO «SOLISTA» (1.000 VOZES)

Egmond

Peçam catálogo e preços aos

REPRESENTANTES GERAIS:

CASA RUVINA
RUA FORMOSA, 173 — PORTO

O SÉCULO
ILUSTRADO
ANO XXIV • N.º 1249 • 9 DE DEZEMBRO DE 1961 • SAÍ TODOS OS SABADOS • PREÇO 2\$50

All attention: Some of the male pupils watch their instructor bring out a point.

Here are the girls, with tiny Helen Senior at extreme right.

Here's Helen getting a guiding hand.

Star pupil

Theresa Kelly, 16, has been taking lessons for over four months, but she's already a 'star pupil'.

Oldest pupil is Hubert Moore, who has been taking lessons for two months.

Helen Senior, just ten the youngest and newest pupil, has been taking lessons for one week.

Mr. Eversley originally began teaching the guitar in Barbados.

What did he think of the phenomenal rise in popularity of the guitar?

"I think it was brought about originally by rock-'n'-roll, where the guitar was the featured instrument. Also, it is a very versatile instrument," Mr. Eversley explained.

PICTURES BY CARL NEWALLO AND HUBERT ALEXANDER.

THE popularity of the guitar has reached astronomical heights over the last four years, and it's heading higher yet.

It's no surprise then, that Trinidad (always abreast of the times) now has a guitar studio—the first in the West Indies.

It's no surprise either that the principal is Carlyle Eversley; for he is recognised throughout the West Indies as one of the top guitarists of the region.

His Saddle Road, Maraval, studio, opened six months ago with four pupils, now has 25 on roll.

Their ages range for 10 to 38 years, but there is no age limit in the studio, as, according to Mr. Eversley, "music is for all ages."

Standard low

Eversley, 27, has been playing the guitar for 14 years, and had his first professional engagement at the age of 15.

Why had he decided to open a guitar studio?

"There is a great need for professional tuition here," he says.

"The standard of music in general is at its lowest right now. This is especially so with the guitar."

"The reason for this is because too many little boys learn a few chords, call themselves guitarists and join or form a band."

"Worse yet, they're making records by the dozen."

Know the 'heel'

"I'm aiming to help raise the standard of guitar-playing in the island."

"The first thing I teach my pupils is the component parts of the guitar."

"There's no sense in learning to play an instrument if you don't know the 'heel' from the 'waist'."

"Then they are taught how to tune them."

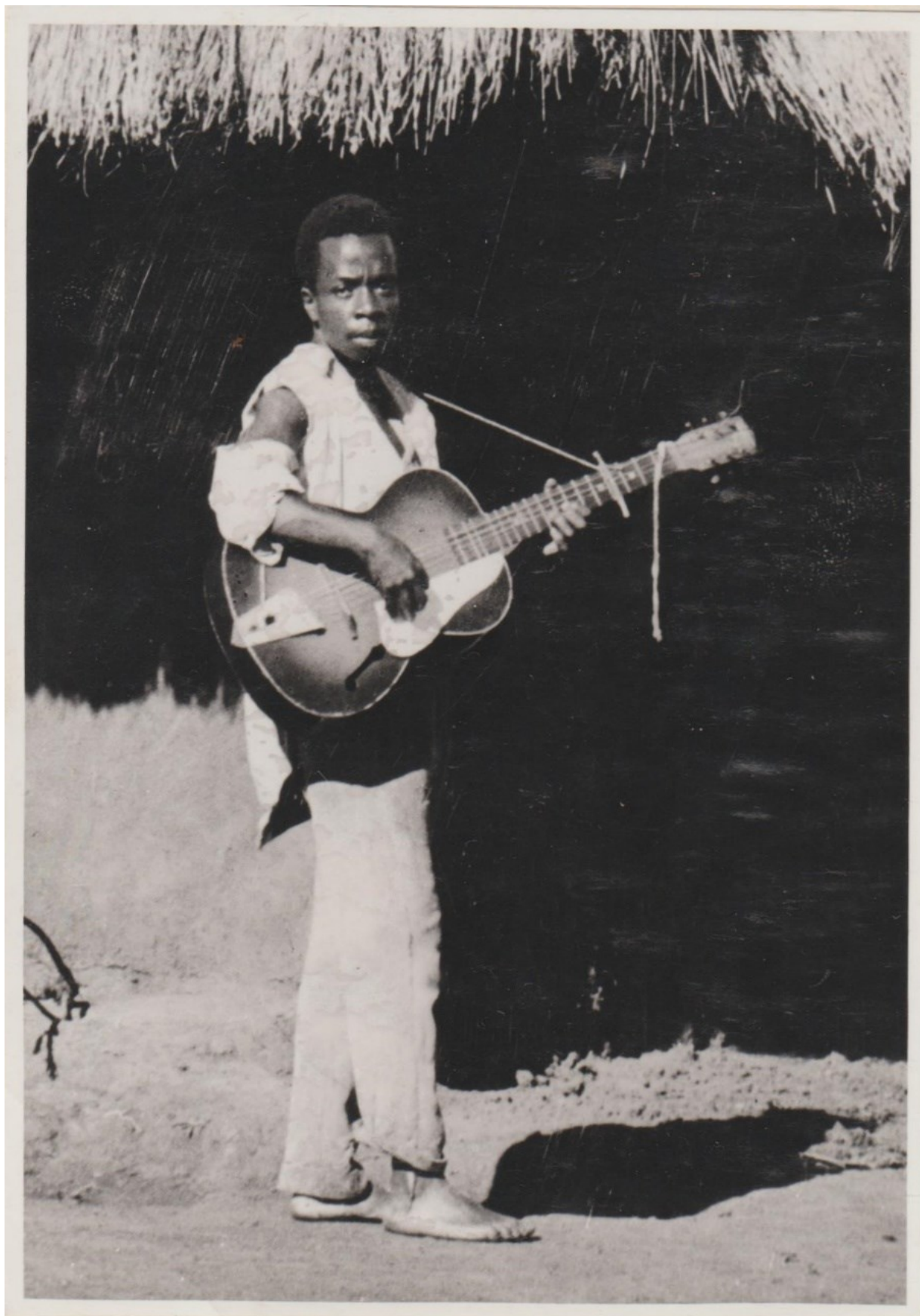
Mr. Eversley advises his pupils on the various makes and models of guitars and amplifiers.

For pupils who are more interested in classical playing, he teaches the Spanish (finger-style) guitar.

Lessons may also be taken in the bass guitar and the cuatro.

Of the 25 pupils, there's only one learning the Spanish guitar. And she's a girl.

Historisch overzicht Egmond B.V.

Opgericht 1935 door U.G. Egmond onder de naam "Musica",

aanvankelijk als muziekhandel, gevestigd aan de Kerkstraat te Eindhoven.

1942 begonnen met de fabricage van gitaren voornamelijk elektrische Hawaïaan gitaren die toen erg populair waren.

Werkplaats aan de Korte Haven te Eindhoven in September in

1944 gebombardeerd. 1947 opnieuw begonnen in oude meubelfabriek aan de Frankrijkstraat in Eindhoven. Sortiment bestond toen

uit 2 modellen van een klassieke gitaar, een Gibson model,

en een elektrische gitaar. Productie eind 1949 35 gitaren per week.

Eerste schreden op het exportpad 1950. Begin uitermate moeilijk.

Prijsstelling was niet juist terwijl praktisch alle der banaderde

importeurs en grossiers onwenning stonden tegenover "Hollandse"

gitaren. Over gehele jaar 1952 bedroeg de export 21.000 gulden.

Vanaf dat ogenblik echter werd de export omzet ieder jaar verdubbeld.

1953	56.000
1954	118.000
1955	205.000
1956	250.000
1957	436.000

Door een plotselinge terugval in de export naar Engeland, welke eind 1957 nog 35% van de totale productie bedroeg, werd in 1958 slechts 455.000 gahaald.

Inmiddels was de fabriek aan de Frankrijkstraat te klein geworden en werden de afdelingen lakspuiterij, montage en machinale houtbewerking overgebracht naar twee, een eind uit elkaar liggende, bedrijfsruimten in Aalst. Door twee branden, kort achter elkaar, in Eindhoven en in Aalst trad er een grote stagnatie op in de productie en bedroeg zodoende in 1959 de export maar 468.000 gulden.

In November 1960 werd de nieuwe fabriek in Best in gebruik genomen en de naam gewijzigd in Egmond N.V. Het aantal landen waarheen geëxporteerd werd breidde zich enorm uit. Egmond kreeg bekendheid als fabrikant van goedkope gitaren. Van Japanners, Koreanen, Brazilianen etc. was toen in het geheel nog geen sprake.

<u>Exportomzet</u>	1960	632.000
	1961	1.171.000
	1962	1.877.000
	1963	2.791.000
	1964	3.238.000
	1965	3.928.000

In 1965 werden 35.000 gitaren naar de U.S.A. geëxporteerd en bedroeg de dagproductie ca. 500 gitaren. Door een enorme teruggang in de export naar Amerika liep in 1966 de exportomzet terug tot 1.986.000. Inmiddels waren enkele fabrikanten in Japan actief geworden en werd de concurrentie positie voor Egmond steeds moeilijker.

Voortdurend werd er naar nieuwe afzetmogelijkheden gezocht en werden nieuwe verbindingen gelegd over de gehele wereld. Langzaam herstelde de export zich:

1969	1.993.000
1970	2.824.000
1971	3.367.000

In 1972 trad er wederom in de export naar Amerika, een teruggang in en werd Egmond door de veel goedkopere gitaren uit Korea en Taiwan van de markt verdrongen.

1972	2.601.000
1973	2.728.000
1974	2.539.000

Eind 1972 werd Egmond opgenomen in de Tolchin groep en werd het palet drastisch gewijzigd, hetgeen echter tot op heden niet het gewenste resultaat heeft opgeleverd.

Door een te rigoureuze prijsstijging in 1974 en de enorme concurrentie uit landen als Japan, Korea, Taiwan, Brazilië en Italië heeft Egmond in veel landen terrein verloren.

Momenteel exporteert Egmond naar 78 verschillende landen doch naar een aantal van deze landen is de export slechts zeer klein. Voor de goede orde onderstaand nog de cijfers van de totale omzet, dus inclusief Binnenland etc.

1955	311.114	1965	4.154.646
1956	340.822	1966	2.311.798
1957	537.941	1967	2.385.279
1958	629.685	1968	1.796.103
1959	872.881	1969	2.138.742
1960	1.220.801	1970	3.109.234
1961	1.710.802	1971	3.860.518
1962	2.318.509	1972	2.878.442
1963	3.069.806	1973	3.035.858
1964	3.513.200	1974	2.987.825

Best 11.11.1975

E.A. van Ojen.